І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 64. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 6-го КВІТНЯ 1972 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 6, 1972 No. 64. VOL. LXXIX.

КОРОТКІ ВІСТКИ

Середа, 5-го квітня 1972 р.

В АМЕРИЦІ

ДЕПАРТАМЕНТ ТРАНСПОРТУ НЕЗАБАРОМ РОЗПОЧНЕ ліквідувати різні реклями при дорогах, бо вони заважають водіям автомобілів концентрувати увагу під час їзди та спотворюють краєвиди. Тепер при шляхах є приблизно 800 000 реклям у всій країні. Цього року намічено зліквідувати 100 000 таких реклям, а всі — до 1976-го року, себто до 200-ліття проголошення Американської Державности.

НАЙВИЩИЙ СУД У ВАШИНГТОНІ ВИЗНАВ усі права над дітьми за батьком, який не був офіційно одружений. Такий батько, на випадок розходження чи смерти неофіційної дружини, має право виховувати дітей, діставати для них допомогу тощо. В цьому рішенні 5 голосів були „за", 2 „проти".

В АТЛАНТИК СИТІ В НІЧНОМУ КЛЮБІ вбито трьох молодих жінок та мільйонера, який розбагатів на нелегальній торгівлі наркотиками. Поліція вважає, що вбивство сталося внаслідок сварки між торгівцями наркотиками з Атлантик Ситі і з Філядельфії. Вбивця зник. 10 осіб були поранені уламками скла.

У РАЙОНІ КВІНСУ В НЮ ЙОРКУ БАНДИТИ проникли до банку „Гановер Трост". Намагаючись вилучити систему тривоги, вони зачепили за дріт і всі дзвінки почали дзвонити. Налякані грабіжники втекли з порожніми руками, хоч і були вже дуже близько біля „зелених".

НАЙВИЩИЙ СУД ЗСА ПЕРЕГЛЯДАЄ так зв. Доктрину Міранди — про те, що коли затриманому поліцією наперед не скажуть про всі його права, то потім його свідчення можуть бути не взяті до уваги на судовому процесі. Така настанова виявилась у практиці занадто ліберальною до злочинців. Були випадки, що затримані признавались до вини, а потім, довідавшись про „Доктрину Міранда", наполягали через адвокатів, щоб їх випустили, бо вони свідчили, не знаючи, що поліція має спершу їх повідомити про всі їхні права. Припускають, що „Доктрина Міранда" буде врешті-решт скасована, як така, що охороняє більше злочинців, а не справедливість.

У СВІТІ

У ПАРЛЯМЕНТАРНИХ ВИБОРАХ В ІТАЛІЇ ЗВЕРТАЄ увагу на себе колишній прем'єр і міністер закордонних справ, колишній президент Генеральної Асамблеї ОН Амінторе Фанфані, який роз'їздить по всій Італії й веде енергійну кампанію у користь своєї Християнсько-демократичної партії. Сам він не потребує кандидувати, бо президент Джовані Леоне призначив його на досмертного сенатора. Припускають, що найближчим прем'єром Італії стане Амінторе Фанфані.

З В'ЄТНАМУ ВІД'ЇХАЛИ до Америки в минулому тижні 6.200 військовиків, залишивши у В'єтнамі всього 95.000 американських військовиків. Це найнижче число за всю В'єтнамську війну. На 1 травня ц. р. має там залишитись тільки 69.000, а під кінець цього місяця през. Ніксон проголосить дальшу програму відтягнення Америки з В'єтнамської війни, незалежно від теперішньої комуністичної офензиви.

МОЛОДА ДЕРЖАВА БАНҐЛАДЕШ ПЕРЕЖИВАЄ — твердять західні кореспонденти — великі труднощі. Державний апарат не наладнаний, економіка країни розхитана, зростає доріжня, дається в знаки дошкульний брак харчів, зростає бандитизм, під покришкою виявлювання „зрадників" люди переводять особисті порахунки та посягають на працю своїх противників, уряд зводиться насправді до особи одного прем'єра — шейха Муджібура Рахмана, від якого всі очікують чудес.

ІНДІЯ ЗАБОРОНИЛА імпорт цілого ряду люксусових виробів та обмежила імпорт сотень різних інших промислових продуктів, спроваджуваних здебільша з Америки. Уряд з'ясовує ці заходи економічними потребами. За головну причину вважають припинення Америкою економічної допомоги Індії.

ПІВДЕННО - В'ЄТНАМСЬКІ ВЛАСТІ ПРОГОЛОСИЛИ, що преса може подавати тільки офіційні звідомлення про стан воєнних операцій. Водночас поведено слідство супроти англомовного щоденника „Сайґон Пост" за передрукування вістки, поданої американською агенцією Юнайтед Пресс Інтернешенел. Дотепер, щоб оминути цензуру, південно-в'єтнамські часописи часто друкували вістки за американськими агенціями. Розпорядок південно-в'єтнамського міністерства інформації стосується також закордонних агенцій і англомовної преси.

НАД ПІВНІЧНИМ БАНҐЛАДЕШЕМ ПЕРЕЛЕТІВ торнадо із силою 160 миль на годину. Згинуло 35 осіб, понад 100 поранених.

У Скрентоні помер Роман Рубльовський, секретар Відділу УНСоюзу

Скрентон, Па. — Минулого понеділка, 3-го квітня, тут в Мерсі шпиталі, помер на недугу серця на 80-му році життя сл. п. Роман Рубльовський, відомий місцевий союзовий і громадський діяч, який впродовж понад 50 років виконував обов'язки секретаря місцевого 280-го Відділу УНСоюзу. Покійний народився 17-го вересня 1892 року, кругло два роки перед заснуванням Українського Народного Союзу, якому присвятив більшу частину свого життя, в селі Воробіївка, Збаражського повіту в Галичині. Перед вибухом першої світової війни прибув до ЗСА, де оселився в Скрентоні, й там, аж до пенсійного віку працював, як гірник в копальнях вугілля. Короткий час після прибуття до цього краю забезпечився в УНСоюзі й в УРСоюзі, та незабаром після того став секретарем свого Відділу УНСоюзу. Сл. п. Роман Рубльовський був активний в своїй українській православній церкві св. Михаїла в Скрентоні та в Українськім Горожанськім Клюбі, якого в минулому був секретарем. Залишив сина Волтера та доньку Олену, заміжню за п. Ярославом Проньком, заступником головного предсідника Українського Робітничого Союзу. В Україні залишив брата Павла. Дружина Покійного Анастазія Осим померла в 1960-му році. Тіло сл. п. Романа Рубльовського знаходиться в похоронному заведенні при Савт Мейн вул. в Скрентоні, де у вівторок і середу, 4 і 5 квітня відбулися панахиди й парастас, а похорон відбудеться в четвер, 6-го травня о годині 9-ій ранку з церкви св. Михаїла на парохіяльний цвинтар.

МЕКҐОВЕРН ЗДОБУВ ВЕЛИКУ ПЕРЕМОГУ У ПРАВИБОРАХ У ВИСКАНСИНІ; ЛІНДЗІ ЗРЕЗИҐНУВАВ З КАНДИДАТУРИ

Мілвокі. — У правиборах в стейті Вискансин, що відбулися у вівторок 4-го квітня, переможцем у змаганнях за демократичну кандидатуру на президента ЗСА вийшов сенатор Джордж МекҐоверн з Південної Дакоти, здобуваючи 280.544 голоси з усіх досі підрахованих на демократичного кандидата. Другим з черги був губернатор Джордж Воллес, який здобув 203.582 голоси, третім — сенатор Гюберт Гомфрі 197,403 голоси, четвертим сенатор Москі 96.900, та вкінці, Джексон і ню-йоркський посадник Джон Ліндзі, який здобув тільки 64.221 голос. Негайно після того посадник Ліндзі зголосив, що він відтягає свою кандидатуру на демократичного кандидата на президента. В голосуванні на республіканського кандидата президент Ніксон здобув 97 відсотків усіх голосів, мавши тільки номінальну опозицію. Після замітної перемоги у Висканеині сенатор МекҐоверн сильно скріпив свою кандидатуру, поширивши рівночасну її базу. Досі головним арґументом у виступах МекҐоверна була війна у В'єтнамі та критика політики теперішнього республіканського Уряду. У своїх передвиборчих виступах у Висканеині сенатор МекҐоверн заторкував уже економічні та інші проблеми американської внутрішньої і закордонної політики, не тільки критикуючи теперішній стан, але також пропонуючи іншу розв'язку проблем, що й запевнило йому демократичну перемогу і тому стейті. Спостерігачі стверджують, що у вівтірковиx правиборах добра одна третина республіканців віддали свої голоси на демократичних кандидатів, знавши наперед, що президент Ніксон має запевнену перемогу в цих правиборах і без їхніх голосів.

ЗСА визнали державність Банґладешу

Вашинґтон. — Державний секретар Вілліям Роджер виявив, що Уряд З'єднаних Держав офіційно визнав державність новоствореного Банґладешу. Він додав, що Америка сподівається мати добрі взаємини з тією молодою державою. На запит, чи Комуністичний Китай, який в недавній індійсько-пакістанській війні стояв, як і ЗСА, по стороні Пакістану, знав про рішення ЗСА, — Роджерс відповів, що президент Ніксон поінформував китайських лідерів про пляни Америки під час свого перебування в Пекіні. „Вони знають наше становище і ми знаємо їх становище" — заявив державний секретар. З-посеред великих держав один ще тільки Комуністичний Китай не визнав Банґладешу, який ппостав на території колишнього Східнього Пакістану. ЗСА довго зволікали з цим не тільки тому, що вони таврували були Індію за її інвазію до Східнього Пакістану, прийшовши з допомогою бенґладським самостійним, але й тому, що після того в Банґладеші перебували великі індійські війська, отже та країна стояла насправді під чужинецькою окупацією. Колишній американський генеральний консул в столиці Східнього Пакістану Дакка, тепер столиці Банґладешу, Герберт Співак, був в останньому часі у Вашинґтоні і він повезе прем'єрові Банґладешу Муджібурові Рахманові офіційний американський документ про визнання.

На виборчому списку в Кентакі є комуністичні кандидати

Під наг. „Перемога комуністів" надрукувала совєтська преса з 24-го березня вістку про те, що „кандидати Комуністичної партії ЗСА на пости президента і віце-президента країни — генеральний секретар компартії Г. Голл і голова „Союзу молодих робітників за визволення" Дж. Тайнер, офіційно включені до виборчих списків у Кентакі. Обоє кандидатів зібрали в тому стейті досить голосів, щоб потрапити на виборчі списки, що й називає совєтська преса „перемогою комуністів". На пресовій конференції керівник комуністів у стейті Кентакі Майк Велч, як повідомила пресова агенція ТАСС із Ню Йорку 23 березня, сказав, що „місцева реакція під різними приводами не допускала комуністів до участи у виборах протягом останіх 36 років".

110-ЛІТТЯ ПАЛАЖКИ БУТЕНКО

„До війни кращої в'язальниці снопів не було на цілу округу!" — так оцінює совєтська преса з 26 березня довге життя Палажки Бутенко, якій сповнилося в березні 1972 р. 110 років. Вона живе „з онукою Валентиною у селі Терлиця Черкаської области. Ніколи не вдавалась по допомогу до лікарів. Довголіттям славиться уся її численна родина".

МОЛОДЕЧИЙ АНСАМБЛЬ „ЄВШАН" ГОТОВИЙ ДО ТУРНЕ З „ВІДГОМОНОМ УКРАЇНИ"

Ірвінґтон. — Молодий своїм складом, як і часом свого існування мистецький ансамбль „Євшан" уже з кінцем наступ. тижня починає своє мистецьке турне з програмою „Відгомін України" з метою збільшити фонди на завершення Центру Українських Студій в Гарварді. Ансамбль включає славний вже із своїх виступів дівочий хор „Євшан Зілля" під диригентурою Бориса Садовського, танцювальний ансамбль „Київ" під керівництвом Романа Строцького та оркестру під проводом Михайла Козюпи. Турне почнеться в суботу, 15-го квітня, виступом цілого ансамблю в Трентоні в Вор Меморіял авдиторії при Джон Фіч Вей о год. 7.30 вечером. Наступного дня, в неділю 16-го квітня, відбудеться виступ в Нюарку у Симфоні Голл при Брод вулиці о год. 3-ій по полудні. Дальше на черзі є Клівленд (22-го квітня), Піттсбурґ (23-го квітня), Монтреаль (13-го травня) та Трой, Н. И. (14-го травня). До цього великого концертового турне, першого в історії цих молодечих ансамблів, усе вже готове, включно із мистецькими кольоривими афішами. Управління ансамблю, як і сотня співачок, танцюристів і музикантів мають велику надію, що найширші кола нашого громадянства оцінять їх відданість українській культурі та їх великий труд, вкладений у підготову концерту, своєю масовою участю в імпрезах.

Продовжується велика комуністична офензива у Південному В'єтнамі

Сайґон. — Офензива комуністичного Північного В'єтнаму продовжується в напрямку міст Квантрі і Хуа. Радіо і всі газети у Північному В'єтнамі повні вісток про той наступ, при чому вони все ще не признаються, що офензиву ведуть реґулярні північно-в'єтнамські збройні сили, а тільки південно-в'єтнамський В'єтконґ і „сили революції". Всі вони говорять про великі перемоги і твердять, що південні в'єтнамці втратили близько 8.000 вояків в убитих та що в руки переможних „революційних військ" дістались великі запаси зброї. Південний В'єтнам скріпив свої війська додатковими з'єднаннями, перекинувши їх гелікоптерами і південно-в'єтнамський президент Нґуєн Ван Тіє видав наказ воякам, щоб вони прогнали наїздника, проте за всіма звідомленнями ситуація виглядає покищо погано. Проти столиці провінції Квантрі тієї самої назви ворог наступає з трьох сторін, а друге-найбільше після Сайґону місто Хуе є вже під сильним ворожим ракетним і гарматнім обстрілом. Американське летунство не може успішно бомбардувати наступаючі частини ворога і його запілля, бо погода все ще погана. Комуністичне командування в Ганої оприлюднило, що американські погрози бомбардувати Північний В'єтнам не припинять наступу.

Совєти ударемнили передачу Солженіцинові Нобелівської нагороди

Стокгольм. — Совєтська амбасада відмовила видати візу секретареві шведської Академії Наук д-рові Карлові Раґнарові Герову, який мав поїхати до Москви, щоб там на скромній церемонії в приватному помешканні передати Александрові Солженіцинові золоту медалю й диплом, пов'язані з нагородою Нобеля за літературу, яку Солженіцин отримав у 1970 році. Тоді Солженіцин, який нагороду прийняв і заявив, що поїде по неї до Стокгольму, вирікся тієї подорожі, бо — як заявив — лякався, що совєтський уряд не дозволить йому на поворот. 83.000 дол., причетних до нагороди Нобеля, складено в одному швайцарському банку на ім'я Солженіцина, а медалю й диплом зберігано у банковій скриті. В січні цього року совєтський міністер культури Єкатеріна Фурцева заявила на пресовій конференції, що „ніхто не забороняв йому (Солженіцинові) прийняти нагороду Нобеля, то й не треба тепер дозволу", давши цим зрозуміти, що совєтські власті не робитимуть перешкод щодо передачі Солженіцинові диплому і медалі на приватній церемонії. Теперішню відмову, західні коментатори пояснюють перeсердям совєтських властей з приводу появи кілька днів тому в „Н. И. Таймсі" й „Вашинґтон Пості" обширного інтерв'ю із Солженіциномом, в якому він гірко нарікав на переслідування й шикани, що їх терплять він, його родина і його приятелі від совєтських властей.

У Москві двічі розганяли жидів біля їхньої синагоги

Західня преса подає вістки своїх кореспондентів із Москви, що там міліція двічі розганяла жидів біля їхньої єдиної синагоги, під час жидівських свят минулого тижня. Минулої середи увечорі міліціонери оточили будівлю синагоги й розігнали приблизно одну тисячу осіб, які хотіли ввійти до синагоги, або ж молитись під нею. Також у суботу 1-го квітня ввечорі міліція повторила свій виступ, розігнавши кілька сотень людей жидівського віровизнання, які стояли поблизу синагоги. Із 37 жидів, які прибули з Литовської ССР у Москву добиватися дозволу на виїзд до Ізраїлю, міліція заарештувала 5 і загрозила, що коли вони не перестануть займатись „антисовєтською аґітацією", то КҐБ розпочне проти них кримінальний процес. Група жидів із Литви добивалась побачення з представником міністерства закордонних справ у Москві, але їх ніхто не забажав прийняти.

У МОСКВІ ВІДКРИЛАСЬ АМЕРИКАНСЬКА ВИСТАВКА

Внизу на останній сторінці сторінці московської „Правди" з 23 березня ТАСС помістила 8-миpядкове повідомлення під наг. „Американська виставка в Москві": „Виставка „Дослідження і опрацювання у ЗСА" відкрилась 22 березня в московському парку „Сокольники". Серед експонатів — космічна апаратура, лазерні прилади, компютери, фотоапаратура, прилади для опрацювання інформації".

ВАНДАЛИ ЗІРВАЛИ ПЛИТУ ІЗ ЗОЛОТИХ ВОРІТ У КИЄВІ

Документ вандалізму: фотознімка Золотих Воріт із розбитою плитою.

Лондон. Українська Центральна Інформаційна Служба (УЦІС) — інформує:

На Захід дісталась знімка з мармурової плити, що була прикріплена до стіни Золотих Воріт, переживши всі дотогочасні нещастя української землі. Аж тепер, за московського червоного царства, її по-варварськи зірвано зі стіни і побито.

„Заложи Ярослав город великий Київ, у нього ж града суть Золоті Ворота; Заложи же і церкву святої Софії, митрополію, а по сім церкву на Золотих Воротах святої Богородиці Благовіщення, по сім святого Георгія монастир і святої Орини" — каже літописець. Правда, зі Золотих Воріт залишились тільки руїни у вигляді двох бічних стін, на яких прикріплені білі мармурові плити розміром приблизно 20 Х 30 см., та 2-3 см завгрубшки. На плиті лівої стіни є вирізані написи, що ці ворота збудував князь Ярослав Мудрий 1037 р., як частину оборонних валів столиці. Плита була прикріплена чотирма болтами до стіни. На плиті правої стіни написано, що в 1648 р. тими ворітьми тріюмфально в'їздив до Києва гетьман Богдан Хмельницький.

Власне тієї плити на правій стіні немає. Як видно на знімці, вона лежить під стіною на траві. Але не ціла. Розбита на багато більших і менших кусників. Плита перед робленням знімки була ретельно складена в одну цілість і на знімці-ориґіналі добре видно, що вона складена з кусників. Болти, які держали плиту, були ще міцними і ворог, який нищить все, що українське, мусів зривати її силою і кинув об землю. На стіні залишилась тільки свіжа пляма.

Золоті Ворота поставив князь Ярослав Мудрий на тому місці, де 1036 р. переміг печенігів і відтоді вони були головною в'їздною брамою до столиці. Сьогодні біля них пробігає Володимирська вулиця, на якій розміщені численні наукові інституції, пресові органи та інші установи, включно з Комітетом державної безпеки (КҐБ) при Раді Міністрів УССР, на Золотих Воротах під ч. 6 міститься „Товариство культурних зв'язків з українцями за кордоном", але всі вони спокійно дивляться на вандальське руйнування пам'яток української культури. Адже вже 8 місяців добігає, як розбита плита лежить на землі, ерозія робить своє, а установи по тім ділі дальше мовчать. Ставимо публічний запит: Які практичні консеквенції з того роблять „міністерство" культури УССР та „Управління музеїв і охорони пам'ятників культури?" Чому мовчить і не займеться тією справою „Товариство охорони пам'яток історії та культури?" Що ж воно охороняє, коли пропадають такі цінності? У культурному світі навіть найменша історична пам'ятка бережена як неоцінений скарб.

У Чехо-Словаччині відбуваються великі арешти

Відень. — Люди, які прибувають із Чехо-Словаччини до Відня, розповідають, що по всій території Чехо-Словаччини відбуваються тепер великі арешти. Офіційна пресова агенція ЧТК повідомила, що поліція заарештувала 285 „рецидивістів", і що з того числа „107 осіб будуть поставлені під суд за крадіжки і паразитизм". Однак, хоча арешти відбуваються під гаслом „боротьби проти антисоціяльних елементів, рецидивістів і тунеядців", поліція повідомила, що під час обшуків було знайдено й конфісковано 38 штук вогнепальної зброї, понад 1 000 набоїв та багато ручних ґранат і мін. За повідомленням тієї ж агенції, поліція виявила „1 343 випадки правопорушень". Багато арештів було проведено в північній частині ЧССР, відбуваються вони й на Словаччині.

Друкарня московської „Правды" не має українських черенок

Друкарня московської „Правды", органу ЦК КПСС, хоча видається, як „центральна газета" для читачів усіх народів у Совєтському Союзі, не має друкарських черенок мовами народів СССР. Таке непошанування мов інших народів та вивищування російської мови виявлялося вже й раніше, і знову підтвердилося в числі з 2-го квітня. У вістці про „Музичні сувеніри" кореспондент „Правди" із Києва подав українською мовою назву київського нотно-музичного видавництва „Музична Україна". Тому, що друкарня „комуністичної, інтернаціональної" і т. д. газети не має українських черенок, то довелося слово „Україна" написати в такому вигляді: „Музична Украіна"...

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Передплата: на рік — $18.00, на пів року — $9.50, на 3 місяці — $5.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Повні святині

Великдень за новим стилем доказав ще раз, що всі твердження про зворот світу в сторону матеріялізму, про занепад релігії і перемогу „чистого розуму" над усім, що переступає межі наукового досліду і досвіду, розминаються з реальною дійсністю. З усіх столиць Західньої Европи й американського та інших континентів усі вістки одностайно стверджують, що крізь, де панує християнізм, люди святкували день Воскресіння Христового з таким самим пієтизмом і такою самою масовою участю у богослужебних відправах, як сторіччя тому.

Папа Павло VI слушно згадав у своєму зверненні Урбі ет Орбі з вікна ватиканського палацу, що існують країни, в яких і тепер, у другій половині XX сторіччя, забороняється одверто признаватись до свого віровизнання і свобідно молитися. Це стосується не тільки Української Католицької Церкви — Мовчазної Церкви — в Совєтському Союзі, але й формально признаної там Православної Церкви, бо не може в ній бути справжнього релігійного духа, коли вона підпорядкована комуністичним атеїстам. „Мовчазними Церквами" в Україні є однаково Католицька, як і Українська Автокефальна Православна Церква, що її так само заборонено й переслідувано. Але Папа правильно говорив про тамошні „людські душі", неподатливі на безбожницьку пропаганду.

Не відступ від релігії і Церков, а навпаки до них помітний скрізь у світі і — зокрема — в Америці. Ось, наприклад, минулого тижня проведено плебісцит у стейті Флориді у справі шкільної молитви. Вислід голосування був 4:1 у користь права бажаючих молитися у початкових та середніх школах. І деякі американські часописи, які не потурають сліпо гаслам лібералізму, доражують цю проблему піддати під плебісцит на всьому терені Америки. Вони передбачають, що велика більшість понад 200-мільйонового населення Америки відкине становище Найвищого Суду, що — мовляв — одно- чи двохвилинна мовчазна чи хай і голосна молитва у школах заперечує принцип розмежування держави від Церкви. Люди потребують віри у Вищу Силу і будь-які засоби, які посередньо чи безпосередньо протидіють цій вірі, засуджені на невдачу. Повні віруючими церкви — певна запорука доброго майбутнього.

Небезпечна приязнь

С. Л. Солцбергер з „НЙ Таймсу" провів недавно довге інтерв'ю з індійським прем'єром Індірою Ґанді, в якому, між іншим, запитав, яку вдячність виявить Індія Совєтському Союзові за ту політичну й військову допомогу, що її уділив він Індії в її недавньому воєнному конфлікті з Пакістаном. Відповідь Індіри Ґанді не залишила сумніву, що вона не думає занадто „віддячуватись" Москві, давши зрозуміти, що Совєти поспішили Індії з допомогою не з філянтропії чи любови, а з власного інтересу. Підкресливши бажання Індії зберегти надалі — без уваги на 10-річний „пакт приязни" з Совєтами — статус невтральної держави та повести „діялог" з Америкою щодо покращання з нею відносин, Індіра Ґанді дала зрозуміти, що вона бажала б радше віддалитись від Москви, як далі до неї наближатись.

Совєтський Союз, мабуть, не має ні одного союзника, який не знав би дійсної вартости такої приязни і такого союзу. І Москва сама про це знає. Тому вона зберігає все ще яких 20 змоторизованих дивізій у Східній Німеччині, не довіряючи німецьким комуністам, які без совєтської допомоги ані 24 години не втрималися би при владі, тому й своїх польських, мадярських і чеських „союзників" тримає вічно під загрозою збройних репресій. Розумніші й хитріші румунські й югославські комуністи тримають „заприязнену" Москву на віддаль рамени. І в Єгипті, що став арсеналом совєтської зброї, араби ненавидять московських військовиків, відчуваючи, як трагедію, що мають таких союзників проти Ізраїлю...

Індіра Ґанді правильно зрозуміла, що, допомігши створити Бангладеш і ослабивши Пакістан, вона здобула максимум можливого, і що не слід перетягати струни своєю приязню з Москвою. Вона не потребувала цього згадувати, але кожний, хто бодай трохи цікавиться історією, сам може знайти в ній безліч прикладів на те, що Москва завжди простягала „допоміжну руку" тільки з однією думкою — вхопити нею за горло. Заявивши ще, що вона не бажає своїй батьківщині комунізму, ця мудра жінка перестерегла своїх земляків, щоб із вдячности супроти Москви не вчиняли самогубства.

В. Ткач

ЧИ БОНН РАТИФІКУЄ ДОГОВОРИ З МОСКВОЮ І ВАРШАВОЮ?

Справа ратифікації договорів Західньої Німеччини з СССР і Польщею наближається до своєї вирішальної стадії під масивним натиском держав комуністичного блъоку. Зовсім недавно Брежнєв у своїй промові недвозначно погрожував Бонові на випадок, коли договори не будуть ратифіковані. 27 березня Громико, на прощальному прийнятті для уступаючого амбасадора Західньої Німеччини, захвалював користі договорів для Бонну. Так само висловлюються політики комуністичної Польщі та інших сателітних держав. Наприклад, у числі з 27 березня орган чехо - словацької комуністичної партії „Руде Право" вмістив статтю, в якій твердиться, що у випадку нератифікування договорів Бонн не може сподіватися на нормалізацію відносин з Чехо-Словаччиною.

Ці голоси зі Сходу викликають подвійні настрої серед західніх німців: з одного боку соціялістично - ліберальний уряд в Бонні намагається використати їх, заявляючи, що нератифікування договорів поставить Німеччину в дуже тяжке становище, з другого — опозиція вказує на зухвалість Москви і на її явне втручання у в н у т р і шні справи Західньої Німеччини.

Яких ще два місяці тому уряд Брандта був, здавалося б, певний того, що договори будуть ратифіковані, хоч би невеличкою більшістю. Але після того соціялістичний депутат до парляменту Гупка перейшов до християнсько - демократичної опозиції, а ліберальний депутат Кюльман - Штумм заповів, що, правдоподібно, голосуватиме проти договорів. В цій ситуації урядова більшість зменшилася до одного голосу, а якщо взяти до уваги, що й інші ще соціялістичні та ліберальні депутати вагаються і невідомо, як будуть голосувати в останній хвилині, то справа ратифікації виглядає зовсім непевною.

Уряд Брандта вживає всіх заходів, щоб ратифікація договорів таки здійснилася. Він використовує обставину, що уряд комуністичної Німеччини, з нагоди Великодня, дозволив громадянам із Західнього Берліну відвідати не тільки східню його частину, але й інші частини Східньої Німеччини. З цього приводу прихильна урядові Брандта преса пише, що ці полегші, які після ратифікації договорів могли б далі розвиватися, будуть зведені нанівець, якщо ратифікація не здійсниться.

Уряд Брандта силкується також довести громадянам Західньої Німеччини, що держави Заходу висловлюються за ратифікацію договорів, що заперечує опозиція. Як наслідок цієї дискусії часті поїздки як урядових, так і опозиційних представників до ЗСА, Франції тощо, які повертаються до Німеччини з протилежними твердженнями. Певно у цій справі близький співробітник Брандта, віце - міністер Бар, був 27 березня прийнятий дорадником американського президента, Кіссінджером.

І, врешті, уряд Брандта, який заявляє, що на випадок нератифікування він не завагається перед новими виборами до парляменту, одночасно вдасться до останнього способу, а саме — переконати опозицію, щоб вона погодилася голосувати за ратифікацію. Саме в останній декаді березня прем'єр Брандт запропонував лідерові християнсько - демократичної опозиції Барцелеві відбути зустріч, під час якої Брандт обіцяє подати якісь довірочні інформації, які мали б вплинути на становище опозиції.

Що буде робити опозиція? Видається неможливим, щоб після завзятого поборювання договорів і маючи шанси виграти, опозиція раптом змінила свою позицію. Але.., як видається, не тільки в українській політиці можливий раптовий перехід на протилежні позиції. І тому годі пророкувати, чи договори будуть ратифіковані, чи ні, тим більше, що ця справа залежить від остаточного рішення дослівно кількох осіб, членів німецького парляменту.

Дуже цікава тенденція помічається серед християнсько - демократичної опозиції. Багато з її членів висловлювалися в тому сенсі, що договір з Варшавою здобуде, мабуть, більше голосів, ніж договір з Москвою. Якби опозиція пішла на таку річ — ратифікування договору з Варшавою і відкинення договору з Москвою — це було б дуже зручне потягнення. Цим опозиція відразу відбила б усі закиди у „реваншизмі", доводячи, що вона хоче замирення з поляками навіть ціною згоди на кордони по лінії Одра - Нісса. Це також було б доказом того, що опозиція виступає проти договору з Москвою не тому, що вона проти миру, а тому, що в цьому договорі вона вбачає небезпеку поширення впливів СССР на країни Західньої Европи.

Між іншим, ідучи на такий крок, опозиція мало чим „ризикувала б", бо в цьому випадку Варшава зі свого боку напевно договору не ратифікувала б, не маючи на те дозволу Москви, і значить договір не ввійшов би в силу не з вини Бонну, а з вини Варшави. Проте, невідомо, чи опозиція матиме мужність зважитися на такий крок, бо в цьому випадку вона втратила б симпатії тих прошарків населення, які виступають в першу чергу проти договору з Варшавою через справу кордонів...

З усього видно, що ратифікація договорів найбільш бажана нікому іншому, як можновладцям з Кремлю. А значить ці договори в інтересах СССР. Вони відкри-

(Закінчення на стор. 5-ій)

К. Крупський

ПАРАДОКСАЛЬНИЙ СТАН УКРАЇНИ І НАША ПОСТАВА

(2)

Так високо зіндустріялізована Україна заледве спромоглася на першу енциклопедію, і то мотиви видання тієї енциклопедії лежали в політичних, а не в культурних цілях. Добре знаємо, що український Сарсель у Франції був головним чинником, який спонукав окупанта України зробити той експеримент. Доказом цього є те, що після видання УРЕ проминуло біля восьми років, але й досі в „суверенній" Українській республіці не видано ніякого доповнення до тієї енциклопедії.

Вже майже два роки проминуло від часу появи 1-го тому академічного „Словника української мови", який охоплює букви А-В. Цей словник тлумачного типу запляновний на десять томів. Скільки ж років потрібно буде на те, щоб десятий том побачив світ?

Ці сумні факти говорять не про суверенність, а про гірше, як колоніяльний стан українського народу, бо нині навіть колоніяльні народи переходять до самостійности, і в тому переході свободолюбні народи виявляють їм симпатії та допомогу. Натомість український нарід якраз тепер переживає чи не найгірший у своїй історії натиск на знищення його національної субстанції.

Плянований ворогом систематичний натиск досягає найвищого пункту. Цей натиск так перфідно завуальований, що його не помічає не тільки чужий нам світ, але й багато тих українців, які тридцять років тому втекли від московських переслідувань на Захід. Що більше, нині дехто з них уже так захоплюється ростом індустріялізації в підсовєтській Україні, що не бачить духового мордування, доконуваного над нашим народом. А деякі з них навіть рекомендують українському народові опортунізм супроти Москви і всяку оборону проти нищення української національної субстанції уважають за „український фашизм". Москві найбільше потрібно, щоб такі закиди походили від українських емігрантів, бо це ж найвигідніший атут для поборювання проявів національної свідомости в нашому народі.

В цьому і корінь нашої слабости. Переслідувані українські молоді інтелектуали протестують проти того, що київський сатирично-гумористичний журнал „Перець" висміває українських політичних емігрантів і твердять, що український націоналізм — природня реакція на московський шовінізм, який поставив всі державні сили на знищення української нації через т. зв. злиття народів, що в суті речі є небезпечнішим від гітлерівських крематоріїв. А дехто з колишніх українських націоналістів називає тих українців, що залишилися націоналістами, „українськими фашистами".

Як наївно і безглуздо виглядає в світлі трагічного лихоліття нашого народу те, що на сторінках одної української еміграційної газети часто висловлюється стурбованість тим, що розголосом про спротив українських інтелектуалів в Україні наша преса їм шкодить. На думку цих „стурбованих" краще залишити їх в спокою. Іншими словами дати Москві їх викінчити.

Сіячі угодівства і пристосуванства переочують те, що досі ніякий нарід не здобув державної незалежности пристосуванством, і те, що всі ті народи, які здобули державну незалежність, не оглядалися на кількість жертв у боротьбі за визволення.

Якби малий фінський нарід у 1941 році був зачарований непоборністю Москви так, як тепер зачаровані деякі наші „ідеологи", то напевно Фінляндія була б тепер у „сім'ї совєтських республік".

Якби український нарід у боротьбі за незалежність склав жертву величиною, що дорівнювала б жертвам, які забрав зорганізований Москвою голод в 1933 р., забрали єжовські, берііївські, хрущовські та інші чистки, то напевно нині український нарід був би господарем на своїй землі. Тож нашим святим обов'язком є за всяку ціну підтримувати кожний, навіть найменший спротив в Україні.

Другим нашим найбільшим нещастям є брак єдности. Зрозуміло, що в Україні ту єдність розбиває ворог, але хто розбиває її серед нас тут, на еміґрації? Для прикладу можемо вказати на намагання створити український патріярхат, що залежало лише від єдности, бо всі інші передумови для осягнення тієї цілі були.

Ворог уважно стежить за нами, і в міру рівня тієї єдности реагує як супроти нас, так і супроти нашого народу в Україні.

Грубі порушники єдности діють серед нас уже довгими роками, і ми звертаємо на них увагу лише тоді, як вони накоють забагато шкоди.

Недавно в „Свободі" звернено увагу на журналик „Ми і Світ" зовсім так, ніби той журналик щойно почав свою шкідливу роботу, а тим часом уже понад 20 років сіє він угодівство супроти окупанта в Україні. Принагідно читаючи деякі репортажі з поїздок редактора того журналика в Україну, не хочеться вірити, що то пише для колишніх утікачів такий самий утікач від московсько - б о л ьшевицької влади.

Повертаючись до совєтських публікацій в Америці, уважаю, що ми не повинні збувати їх іґнорацією, тим більше, що ті публікації поширюють фальшиві концепції про сучасний стан України. Ці фальшиві концепції, як пошесть, розходяться в політичних та наукових колах. Ті публікації мають матеріяли, які можна відповідно використовувати. Тут нам легше робити спростування, як українським науковцям в Україні, що обов'язково мусять з а й мати марксистсько - л е н інське становище на те, щоб сказати щось в обороні національних прав українського народу чи проти фальшування історії України.

Наша англомовна преса нарешті повинна звернути пильнішу увагу на англомовні совєтські журнали в Америці, яких не всі читачі уважають за пропаганду, тим більше, коли в тих журналах пишуть совєтські академіки та видатні фахівці.

„Совєт Лайф", а від кількох років і „Совєт Юніон" стали в якійсь мірі лектурою по великоміських бібліотеках, де шкільна молодь черпає відомості про Совєтський Союз. В нашій англомовній пресі повинні друкуватися статті, які заперечували б концепцію „суверенних республік" Совєтського Союзу, концепцію „сім'ї народів", історичне існування „триєдиної Київської Руси" і т. п. Це вдячні теми для наших університетських викладачів історії, міжнародного права, економіки, політичних наук. В світлі потреби протидіяти нашому противникові не оправданими є твердження, що тільки монументальні праці заступлять нам всю протидію. Тепер більше, як в минулому, студіююча молодь користується нарисами та конспектами.

Любов Коленська

БАТЬКИ І ДІТИ

Немає, либонь, на світі такого доброго батька чи доброї матері, щоб своєї дитини не намагалися виховати як слід, вишліфувати як найкращий шедевр і передати своєму народові. Вони вкладають у дітей усі свої почування, піклуються, навчають удома, посилають до якнайкращих шкіл — виховують по своїй змозі.

Тим часом по містах і містечках Америки б'ють на сполох, бо статистика виказує страшний зріст злочинности, вживання наркотиків, згрупування молодих людей у так звані „комуни".. У „Ню Йорк Таймсі" подають, що в одному з новозбудованих кемпусів мешкатимуть разом студентки й студенти. Тягнутимуть жеребок, і з ким кому випаде — житимуть. Двоє хлопців і дівчина чи дві дівчини і хлопець в одній кімнаті. Вони питають: „Хіба це не природня річ, хіба це комусь перешкоджає?.." Молодь убирається у дивні намітки з усякими чудасіями і, загортаючись у них, відокремлюється від старших.

У суспільстві відбуваються кардинальні зміни. Деяка тут вина і в старшого покоління — надто багато пози, забріханости, нещирої моралі і пересудів ще, мабуть, із... середньовіччя. А з другого боку старші живуть так, як кажуть жити молоді не вільно. Це все тільки прискорило процес тотального, майже, відкинення давнього правопорядку і — бунт проти „естаблішменту". Це явище найбільше поширене поміж дітей багатих батьків — молодь на їхній побут дивиться із зневагою, як і на те, що вони марнують час на шампані, гулянні і снобістичній та безцільній зануді. По містах створюються с п е ц іяльні курси для батьків, де їх вчать, як поступати з дітьми, як їх виховувати... Чи аж цього потрібно? Пригадаймо наших селян — вони виховували дітей, ідучи за здоровим „хлопським розумом" — і цей звичайний, „хлопський розум" придатися може й тут.

Коли вдома гармонійна атмосфера і батьки тримаються спільних думок у вихованні своїх дітей, це зразу витворює з д о р овий ґрунт. Найбільший капітал, що його батьки вкладають у виховання, — це не гроші — це їхній дорогоцінний час. Інколи треба їм забути, що десь там в театрі йде добра п'єса, а на телевізії цікава програма. Це не значить, що вони ввесь свій час повинні присвячувати дітям. Ні, вони тільки мусять уміти економити час і ним відповідно лянсувати. Зокрема, цієї присвяти потрібно дитині у віці 12-14 років.

Автор статті в березневому числі „Рідер Дайджесту" п. н. „Як розуміти скомплікований вік тінейджерів", Рой В. Меннікер, пише: що іноді батьки не можуть надивуватися, звідкіля у молоді стільки зневаги до їхніх етичних вартостей, чому в них така невдячність і погорда.

Батькам можуть не подобатися зачіски чи одяг молодих, їхнє наставлення до еротики, також їхня недбайлива настанова щодо осягнення серйозних цілей. Усе можна полагодити, але не конечно в образливий спосіб. Ось, наприклад, старша особа в товаристві починає вичитувати „отче наш" якомусь 18-літньому хлопцеві, ще й до того не дуже знайомому, вживаючи не зовсім партикулярних висловів. Реакція ясна. Або коли батьки повчають своїх дітей не із власного переконання, а з огляду на те „що скажуть сусіди"... Це не може викликати у дітей великої пошани, вони радше слухатимуть навіть строгішого голосу, але коли їхні батьки говоритимуть із власного переконання. У батьків ще й ніби підсвідома заздрість, що молоді мають тепер більше часу на розваги, що сучасна суспільність толерує витівки дітей більше, як це було колись.

І чому батьки не можуть зрозуміти, що навіть малі діти хочуть мати свій власний світ, свої дороги — хоча може не дуже вдалі. Але вони пробують... А батьки люблять встрявати у їхні гри, часто розбиваючи їм забаву. Або навіть в науці роблять такого роду коментарі: „Твій спосіб науки ні до чого, нас учили інакше... Так не грають у шахи... Краще тримайся дитячих іграшок..."

Часами батьки відчувають, що не дорослі до зав-

(Закінчення на стор. 6-ій)

Федір Бульбенко

ВОЛОДИМИР ЧЕХІВСЬКИЙ

(ДО 50-ЛІТТЯ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ)

(3)

VI

6-го січня 1921 року Володимира Мусійовича заарештували і продержали у в'язниці шість місяців. Вийшовши на волю, він зосереджує всю свою увагу й енергію на церковному русі і бере активну участь в підготові скликання Всеукраїнського П р а в о с л авного Церковного Собору.

На другий день праці ВПЦСобору поставлено питання про створення Єпископату Української Автокефальної Православної Церкви. Доповідачем у цій справі виступив Володимир Чехівський. На підставі історичних фактів він доводив, що в апостольські часи не було єпископської висвяти, що Апостола Павла висвятили пророки, які не були єпископами (Діян. 13-1-3), що Апостол Тимофій висвячений був „покладанням рук пресвітерства" (І Тим. 4:14) і в Александрійській та Римській Церкві єпископів висвячували пресвітери. А коли єпископи відібрали у пресвітерів це право, то це вже було порушенням апостольської практики. Благодать Св. Духа взагалі не в єпископах, а в Церкві, тобто громаді вірних. Отже Церква теж може покласти на обранця свої руки і звести на нього Благодать Св. Духа.

Доповідь В. М. Чехівського справила велике враження. Загальний висновок з своєї доповіді він зробив такий, що коли тихонівський єпископат на Україні йде проти волі Церкви і не хоче зробити їй послуги традиційною висвятою для неї єпископа, то Всеукраїнський Церковний Собор, з твердою вірою в присутність серед його учасників Найвищого Архиєрея Христа й повноту дарів Святого Духа, має повне канонічне й догматичне право, залишаючись непохитно на православному ґрунті, висвятити обраного ним першого єпископа-м и т р о п олита всесоборною висвятою і покладенням рук пресвітерства.

Прот. Соколовський виступив у своїй співдоповіді проти всесоборної висвяти. На підставі місіонерських підручників він доводив, що Православна Церква визнає лише один спосіб висвяти єпископа — покладання на нього рук двох або трьох єпископів. Всякий інший спосіб висвяти, казав він, був би ухилом до протестантства і зрадою православної віри.

Володимир Чехівський та інші учасники Собору легко довели помилковість тверджень прот. Соколовського. По стороні Соколовського виступили два полтавських с в я щ е ники, один із них член ВПЦР, священики Сергій Пилипенко та Павло Погорілко і деякі інші. Вони на знак протесту навіть залишили Собор.

Загальний настрій учасників Собору був надзвичайно піднесений, і багато мирян перед остаточним вирішенням справи висповідались і запричастились.

За пропозицією Президії Собору всесоборна висвята першого українського Єпископа-Митрополита тоді лише буде вважатись вирішеною позитивно, коли за неї подадуть голоси не менше як 11/12 всіх присутніх членів Собору, при чому голосування мусить бути переведене персонально, тобто кожний з них, підійшовши по виклику до столу Президії, голосно скаже, чи він за чи проти такої висвяти.

Собор прийняв цю пропозицію. Лише 5 членів висловились проти всесоборної висвяти, 7 утрималось, а всі інші члени — понад 250 — висловились „за". Це була небувала ще в історії Православної Церкви подія. Потім Собор приступив до обрання Митрополита закритим голосуванням і майже одноголосно обрав протоієрея Василя Липківського (Митрополит Василь Липківський, „Історія Української Православної Церкви", 7-ий розділ, Відродження Української Церкви, стор. 39-41, Вінніпеґ, Канада, 1961 рік).

У своєму визвольному русі протягом короткого часу Українська Автокефальна Православна Церква виявила велику силу творчости: вдосконалено світорозуміння, усвідомлено християнську богословську науку, очищено християнське учення від елементів, нанесених в нього з уявлень державного життя. В боротьбі з невірством Українська Церква дала досконалий, з соціяльного боку, апологетичний виклад Христової науки. Ідейний розвиток Української Церкви виявлявся її відозвами, тезами, проповідями... Бракувало друкарень, а тому не все було друковано.

Її творчість виявлялася і в співах, в Б о г о с л у ж е нні, в обрядах. Церковні композитори Стеценко, Леонтович, Гончарів і інші широко розгорнули свою працю. Нові форми церковних відправ, т. зв. проповідницькі відправи з особливим змістом і текстом, як, наприклад, „Визволення", „Слово х р е с н е", святкові повечір'я -концерти, повечір'я колядкові й інші розвивались невпинно. Покладено початок і для мистецтва обряду, оздоби. Майже кожного великого свята по-мистецькому ілюструвалось у багатьох храмах ту чи іншу євангельську подію. (Так писав В. М. Чехівський у журналі „Церква й Життя" 1927 р., Київ).

Митрополит В. Липківський в „Історії Церкви" писав: „Українська Церква є автокефальна, ніякому духовному урядові інших Православних Церков не підлегла, і сама порядкує своїм церковним життям за провідництвом Святого Духа. Тому Собор визнав „аморальним і антиканонічним" примусове підбиття Української Церкви під зверхність Московського патріярха року 1686-го, а постанови гетьманського собору 1918 року всі скасував. Собор далі зазначив, що „У к р а ї н ська Православна Церква, як автокефальна, є вільним членом Всесвітньої С о б о р н ої Православної Церкви і лишається в непорушному братерському єднанні зо всіма Православними Церквами".

Після висвяти протоієрея Василя Липківського на Єпископа і Митрополита УАПЦ Київського і всієї України Собор обрав і висвятив у єпископи: о. Нестора Шараївського, о. Івана Федоровича, інж. Олександра Ярещенка, Юрія Міхновського і прот. о. Степана Орлика.

Глибока релігійність Володимира Чехівського дала йому сили пережити велике особисте горе — смерть донечки Люби, перенести всі тортури, неволю й каторгу. Євангеліє — це була постійна книга на всіх етапах його життя, а в тюрмі особливо, з якою він ніколи не розставався. Твори Тараса Шевченка і Лесі Українки були його нерозлучними супутниками й порадниками.

Митрополит Василь Липківський і проф. Володимир Чехівський — це були два наріжні стовпи УАПЦ, що ніколи не вгиналися під тиском ворожої сили. Вони діяли певно і незламно аж до смерти. Вони горіли невгасним вогнем віри і ним запалювали мільйони сердець, не зважаючи на переслідування та цькування большевицького уряду, совєтської преси і так званої „громадської думки" — просовєтських елементів.

З 1922 р. В. М. Чехівський працював, як головний теоретик ідеології Української Автокефальної Православної Церкви. За цей зв'язок з УАПЦ та за активну діяльність в церковному житті його позбавлено права викладати в совєтських школах.

(Далі буде)

Радіймо успіхами молоді

Може аж надто часто доводиться нам чути, терпкі іноколи закиди під адресою української молоді на чужині, що вона, мовляв, забуває про своє походження, не прикладає досить уваги до історичного минулого нашого народу й не цікавиться українською культурою. Ще частіше ставиться просто розпучливе питання: „куди йде наша молодь?" Це так здається вже „ввійшло в моду" нарікати на свою молодь, що ми часто й без причини вдаряємо на сполох. Чи дійсно така аж трагічна ситуація з українською молоддю? А хіба ми не бачимо її щораз частіше і щораз більше в усіх ділянках нашого суспільного і політичного життя?

Над цими питаннями і цими закидами можна б повести довшу дискусію, але не така інтенція цього короткого допису про ще один маркантний успіх нашої молоді, який позитивним відгомоном опрокидує неоправдані закиди.

11-го березня 1972 р., відбулася на сцені Південного Конектикат Стейт Коледжу дуже цікава і успішна мистецька імпреза влаштована заходами і силами молоді. Понад 1800 осіб публіки (з чого половина принаймні американців) рясними оплесками нагороджували виконавців поодиноких точок програми у якій брало участь понад 150 молодих одиниць.

Сімдесятичленний танцювальний ансамбль „Веселка" з Ню Гейвену відкрив програму, вітаючи публіку хлібом і сіллю, на що вона відповіла рясними оплесками, але спалах барв і хуртовина танкових рухів зачарував її і примушував кількакратно, ще сильніше виявляти своє захоплення оплесками. Успік „Веселки" приписується молодому і талановитому майстрові танку Романові Строцькому. Повний юної енергії з професійним підходом і знанням він виховує і вчить молодих танцюристів.

Після кількох танків, виступив відомий вже дівочий хор „Євшан Зілля". 50 молодих українських краль, із солов'їними голосами, зачаровували публіку і напоювали її красою українських пісень. У хорі виразно відчувається професійність, енергію і жертвенну працю молодого, талановитого диригента Бориса Садовського, та любов до української пісні хористок, яку вони так вміло вливають в душі українського і американського слухача.

Здисциплінованість і професійність виконання українського танку показав глядачам танцювальний ансамбль „Київ", який під проводом свого керівника Романа Строцького, виконав танок „Кубань". Це ж тим самим танком недавно Ансамбль „Київ" викликав сенсацію зачаровуючи 20-тисячну публіку в Медисон Сквер Ґардені в Ню Йорку.

Дуже зворушливою точкою був танок „Зустріч і розлука" у виконанні балерини Зірки Глоби, з допомогою братів Романа і Левка Строцьких. Зірка Глоба, у клясичному виведенні почуттів сестри, яка прощається з двома своїми братами, що йдуть у бій за рідну землю, зворушила глядачів до сліз.

Не можна поминути музичного супроводу молодого студента музики Михайла Козюпи, без висловів правдивого признання.

Це тільки дуже скромна згадка про працю і успіхи нашої молоді в одній тільки ділянці.

В недалекому майбутньому заплянowано ряд концертів Українського Народного Ансамблю „Євшан", в склад якого входить Дівочий Хор „Євшан Зілля" під мист. кер. Б. Садовського і Танцювальний Ансамбль „Київ" під мист. кер. Р. Строцького, з музичним супроводом М. Козюпи.

Віримо, що українське громадянство прийме і належно оцінить мистецьку працю і творчість нашої молоді, яка в більшості є студентами високих шкіл, та гордитися буде її успіхами тепер і в майбутньому.

Володимир Курило.

30-ліття єпископського служіння Владики Мстислава

14 травня ц. р. сповниться 30-ліття єпископського служіння Владики Мстислава. Хіротонію на єпископа Переяславського він одержав у катедрі Св. Ап. Андрія в Києві 1942 р. Очолювали цей чин Архиєпископ Київський і Чигиринський і Ніканор та Єпископ Уманський Ігор.

З огляду на те, Владика Мстислав заявився проти широкого й гучного відзначення цієї річниці, громадське вшанування 30-ліття його єпископського служіння відбудеться тільки в Бавнд Бруку, з яким Владику в'яжуть 22 роки його невтомної праці у Винограднику нашої Церкви.

Срібний Ювілей Стефанії і Івана Лукових

Прикладні члени Ірвінгтонської Громади — успішні підприємці п-во Стефанія і Іван Луків святкували в листопаді м. р. 25-ліття супружного життя.

Скромна родина Лукових не розголошувала цього родинного свята. Але добрі приятелі на чолі з Петром Мельником, довідавшись про такий ювілей постановив зробити їм милу несподіванку, тобто вшанувати їх 25-літній ювілей супружого життя спеціяльним бенкетом.

Мельник попросив кількох енергійних і в громаді відомих осіб як Василя і Михайла Матіяшів та Михайла Добоша підготовити згаданий ювілейний бенкет. Робилось усе в строгій тайні.

В кількох днях все було приготоване. Розіслали листи з повідомленням, замовлено залю Українського Народного Дому, вечерю, оркестру і все інше.

Прийшов день 28-го листопада. На призначену годину 4-ту по полудні заповнилась по береги заля Українського Народного Дому в Ірвінгтоні.

Прибула родина, знайомі і приятелі — Лукових навіть з далекої Канади, Бостону, Філядельфії, Ню Йорку й інших міст Америки. Прибули їхні бувші односельчани і тепер мешканці Пассейку.

Всі підкріпилися буфетом приготованим п-вом Івашковим і нетерпеливо чекали на прихід ювілятів. Маестро М. Добош на означений час привіз ювілятів — Стефу і Івана Лукових і ввів на залю. При вході чекала на них родина, старенька мама Івана і двоє синів Ігор і Олесь з традиційним шампаном. Покотились сльози по лиці зворушених ювілятів. Заграла оркестра Б. Гірняка і під її звуки впроваджено Ювілятів до почесного стола.

Ведення програми перебрав колишній керівник радіотелевізійних програм в Ню Йорку, теперішній член Управи міста Ірвінгтон Петро Мельник. Він привітав ювілятів і гостей. Молитву, за перешкодженого на той час о. пароха, перевів Василь Матіяш. До вечері, яку приготовили п-во Процюки, пригравала оркестра Б. Гірняка. Під час вечері п. П. Мельник прочитав привіти від Їх Еміненції Кардинала Йосифа Сліпого, від Їх Ексцеленції Кир Амврозія Сенишина і благословення від Святішого Отця Папи Павла УІ. Вітав ювілятів листом з Канади о. Микитин, який вінчав ювілятів ще в Німеччині.

Особисто виступали з привітами: пані Бонк з Торонто, Канада, від односельчан, Евфрозина Мартинець від Союзу Українок, сотник Кононів від Організації ОЧУСУ, М. Кормило від Українського Народного Дому, п. Галій від парохії св. Тройці, п. Мигаль від СУМА та маестро Михайло Добош — близький приятель ювілятів. Маестро Добош в своєму слові згадав про добрі прикмети Івана і Стефи Лукових, а саме: їх незвичайну скромність, доброту і жертвенність. І дійсно, панство Лукові, відносно пожертв на народні цілі, стоять у нашій громаді на першому місці. Вони жертвували щедро. В останньому часі вони жертвували 3.000.00 долярів на видання о. Гринчишина книги „Письма Послання Митрополита Андрея Шептицького з часів німецької окупації".

Вони допомагали багатьом початкуючим нашим підприємствам. Без жадного застереження вони не раз позичали і позичають великі десятки тисяч долярів, щоб люди творили свої підприємства. І тому не диво, що кожний радо прибув на це свято. Одним із виявів вдячности до ювілятів була прикраса почесного стола прегарними гарними китицями цвітів.

При цій нагоді Іван і Стефа Лукові зложили на фонд Їх Еміненції Кардинала Йосифа Сліпого 200.00 дол. До них долучились п-во Бойчуки з Елізабету 100.00, та Петро Мельник і Василь Матіяш по 50.00 дол. Разом 400.00 дол. переслано до Риму на руки Їх Еміненції Кардинала Йосифа Сліпого.

При цій нагоді панство Стефанія і Іван Лукові складають Комітетові і всім гостям щиросердечну подяку за милу несподіванку.

М.

Золотий Ювілей подружжя П-ва Микитів

12-го лютого 1972 р. Василь і Юлія Микити обходили 50-річчя свого подружжя. Тогож дня в намірені ювілятів о год. 12-ій в полудне відправлено співану Службу Божу в Церкві Візантійського обряду св. Анни в Геррісбурґу, яку відслужили три священики: о. Микита Андрій, о. Курило Михайло, і о. Тобольський Роберт і заступник цієї церкви о. Шіра. Службу Божу відспівали всі гості під проводом п. Процишина з Честеру.

По Службі Божій відбулося величаве прийняття в ресторані Капітоль, на якім було 120 приявних. При головному столі сиділи священики і ювіляти. Під час прийняття промовляли і складали ювілятам побажання многоліття: о. Микита Андрій — брат ювілята, о. Курило, о. Тобольський, п. Дмитро Манчак, п. Кашубинський, Зенон Микита — братанок ювілята і дир. Іван Повх брат ювілятки.

Під час прийняття о. Микита прочитав ряд телеграм і привітів від різних організацій, до яких ювіляти належали, і від приятелів.

Ювіляти жертвували всі грошові дари любови на церковні і народні цілі, а саме $50.00 переслали на Український Патріярхальний Фонд до Риму, на інвалідів і на місцеву церкву в Геррісбурґу.

Цей ювілей приготовили син ювілятів, Любомир і його дружина Марія. По прийнятті, ювілят Василь Микита склав щиру подяку родині, всім присутнім гостям за несподівану і радісну хвилину, та подякував за щедрі подарунки гостям.

По прийнятті відбулася забава з танцями при звуках, спеціяльно замовленої, оркестри.

Дмитро Мінчак

14-та Конференція ОДУМ

(дюк) — Від 31-го березня - 2 квітня ц. р. в домівці філії ОДУМ-у у Торонто, Канада при 404 Батерст Вулиці відбудеться 14-та Конференція Центрального Комітету Об'єднання Демократичної Української Молоді (ОДУМ). Конференція розпочнеться в п'ятницю увечері спільним засіданням членів ЦК ОДУМ-у з членами Головних Управ ОДУМ-у ЗСА та Канади; Головних Управ Товариств Одумівських приятелів та головних Виховних Рад Юного ОДУМ-у ЗСА та Канади.

На засіданні будуть поруршені справи одумівських літніх відпочинково - виховних таборів в цьому році на оселі ОДУМ-у „Київ" біля „Союзівки", в „Сіблей Стейт Парку" в стейті Міннесота та на оселі української православної громади міста Торонта „Київ" в Канаді. Переглядатиметься та затвердиться програму Шостого Курсу - Табору Виховників Юного ОДУМ-у (комендант д-р Ю. Криволап), який має відбутися від 24-го червня - 2-го липня ц. р. в Канаді та програму Курсу Українознавства, яку опрацювали члени ГВРади Юного ОДУМ-у ЗСА професори Іван Фізер, Ратґерський Університет, Яків Гурський, Сиракюзький Університет та Євген Федоренко, Ратґерський Університет.

Велику увагу на Конференції приділиться видавничим справам ОДУМ-у, особливо готовим до друку матеріялам 2-ої частини „Одумівського Порадника", які опрацювали члени ГВРади Юного ОДУМ-у Канади під керівництвом професора Мухи, „Одумівського Співаника", який упорядкував старший виховник ОДУМ-у інж. Петро Гурський та збірці поезій „Цвіт Папороті" — поета Михайла Ситника.

Збірку „Цвіт Папороті" почав ще свого часу впорядковувати редактор „Нових Днів" Петро Волиняк, якому були передані архіви Ситника, але передчасна смерть редактора Волиняка зупинила дальшу працю над нею.

Решта часу Конференції призначена на обговорення організаційних справ ОДУМ-у та змін до статуту ОДУМ-у пов'язаних з організаційною структурою ОДУМ-у. В суботу увечері заплянoвано спільну вечерю - зустріч учасників Конференції з членами філії ОДУМ-у Торонта та їхніми батьками.

Загальні Збори Осередку СУМА в Рочестері

13-го лютого 1972 р. тут відбулися загальні збори Осередку СУМА ім. ген. Грицая Перебійноса. Присутніх було понад 80 членів, майже, половина з них були дружинники та старше юнацтво.

Звіти уступаючої Управи стверджували, що Осередок влаштовував дві забави й два пікніки. Члени Осередку помагали в будові нової їдальні на оселі „Холодний Яр" в Филморі, Ню Йорку.

Відділ ЮСУМА „Полтава" начисляє 75 членів, поділених на 5 роїв. Сходини відбуваються кожної п'ятниці. Виховний склад Відділу в цілості є в руках дружинників. Відділ взяв зорганізовану участь в посвяченні пам'ятника Лесі Українки в Клівленді, як і теж в посвяченні новозбудованої їдальні на оселі „Холодний Яр". На XI Злеті Юнацтва на „Холодному Ярі", старші юнаки та юначки здобули нагороди в спортових змаганнях. Відділ влаштовував Миколаївський Вечір та концерт з нагоди Дня Матері. При Відділі існує танцювальний гурток, який мав кілька виступів, і дві відбиванкові дружини, які брали участь в турнірі в Ютиці. В цьому турнірі, юначки здобули перше місце, а юнаки третє.

До нової Управи обрано: голова — П. Бездух, заступник — Я. Ґульпевич, булавний — М. Лесів, заступник булавного — Є. Снігур, секретарка — О. Зборовська, а її заступник — І. Тороус, касир — Б. Борис, і Н. Юрчинська — заступниця, культурно-освітній референт — Я. Глушко, а О. Юрчинський і Б. Снігур його заступники, організаційний референт — П. Білоус, і П. Час — заступник, спортовий референт — С. Король, а С. Яковина і М. Сенків — заступники, господар — В. Хміляр, пресові референти — І. Масловський і І. Слободинський.

Багато молоді ввійшло до нової Управи, яка вже енергійно взялися до роботи. На 1972 р. заплянoвано дві забави, базар, і бенкет з нагоди 20-річчя існування Осередку.

Ігор Масловський,
пресовий референт

Презентація дебютанток в Чикаґо

Як і кожного року відбулася презентація дебютанток 29-го січня на балі Т-ва Українських Лікарів, Т-ва Ветеринарних Лікарів та Т-ва Українських Інженерів Чикаґо в залі Конрад Гілтон готелі.

Цей репрезентативний виступ нашої молоді переводять організатори дебюту спільно з господарями балю проф. А. Антонович, зв'язкова з молоддю п. С. Кульчицька, Батьківський Комітет, до якого входять всі матері дебютанток та п. І. Скубяк як аранжер.

Цього року на чолі Батьківського комітету була Галя Янчишин — голова, Ірина Богач — секретар і Зіноїда Дичій — скарбник. Дебютантки ввійшли на залю в супроводі батьків і ескортів в поазбучному порядку. Так їх представляли на перeміну голова Батьківського комітету п-і Г. Янчишин і представник балевого комітету господарів д-р Б. Ткачук. Черговою точкою програми були привіти. Від Лікарського Т-ва вітав молодь і батьків голова д-р В. Марчук, від Т-ва Ветеринарних Лікарів — д-р Я. Данилишин, а від Т-ва Інженерів передав голова Т-ва інженер Б. Боднарук. Пані Г. Янчишин привітала молодь від батьків та подякувала господарям і організаторам дебюту. Закінчив привіти подякою господарям і батькам за співпрацю, проф. А. Антонович, передаючи у дальшій їхній життьовій вандрівці слова з вірша Малишка.

Кінцевою точкою програми провадив п. І. Скубяк, в якій відбувся вальс батьків з донями та дебютанток з ескортами з відповідними маршами та уклонами. Дебютантки за маленькими вийнятками усі абсольвенти та абітурентя Шкіл Українознавства і активні пластунки. Асистували їм в більшості студенти університетів і коледжів з Чикаґо і інших міст, що — також пластуни, та члени інших молодечих організацій (СУМА і ОДУМ). Як ми стало підкреслюємо, наш дебют належить до виховних імпрез молоді, де співпрацюють батьки і громадянство з молоддю. Заразом дебют є доброю школою товариської культури молоді.

Всі батьки дебютанток склали на потреби Наукового Осередку НТШ у Сарселі по 10 дол. — разом 170 долярів як також — даток 150 дол. на „Екран" на покриття видатків за ширші інформації про дебют і фота. Організатори мали повну співпрацю і підтримку Батьківського Комітету та лікарських представників: д-ра Я. Хрептовського, д-ра Б. Ткачука та д-ра В. Петрини.

А. Ш.

Дебютантки і їх ескорта в Чикаґо. На фото (зліва): П. І. Скубяк — аранжер, Марія Гриделяк — Богдан Піґанюк, Уляна Волинець — Богдан Ваславський, Оксана Малецька — Ролан Сікачовський, Оля Голойда — Юрій Станкевич, Марта Богач — Юрій Сосенко, Катерина Коваль — Юрій Грабович, Ярослава Дикий — Борис Яценків, Марта Салдан — Олександер Кміцікевич, Марта Петрина — Марко Мурський, Діяна Процик — Андрій Храпливий, Марта Дурбак — Роман Барабаш, Оксана Батерфальвн — Богдан Янчишин, Христя Янчишин — Зенон Цибрівський, Христя Косарчин — Зенон Гриньків, Христя Дичій — Данило Григорчук, Христя Мурська — Ростислав Зботанів, Марта Ткачук-Роман — Юрій Литвинишин, голова батьківського Комітету п-і Г. Янчишин — д-р Б. Ткачук.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

У СТОЛИЦІ ПІВДЕННОЇ ІРЛЯНДІЇ ДУБЛІНІ ВІДБУЛИСЯ наради всіх тамошніх політичних партій у зв'язку із підпорядкуванням Північної Ірляндії під безпосереднє правління Британії. Всі партії в Південній Ірляндії, як теж більшість католицької меншости в Північній Ірляндії висловлюються проти продовжування терору в Північній Ірляндії. За твердженням газет — ірляндські екстремісти з обох сторін — католиків і протестантів — мусять рахуватися з громадською думкою, яка прагне заспокоєння в країні, втомленої братовбивством.

СОВЄТСЬКА ПРЕСОВА АҐЕНЦІЯ ТАСС ПОШИРИЛА повідомлення про перевибір 84-літнього маршала Чіянґ Кай-шека на президента Вільного Китаю на Тайвані (Формозі) і назвала його „генераліссімусом". З приводу тієї вістки в совєтській пресі преса в Комуністичному Китаї закинула Совєтам, що вони „злигуються" з Чіянґ Кай-шеком і змагають до створення „двох Китаїв".

ТУРЕЦЬКА ПОЛІЦІЯ ВІДНАЙШЛА і арештувала лідера комуністичної терористичної організації „Турецька Народна Армія Визволення" Ертуґрула Куркцу. В минулому тижні поліція вбила 10-ох членів тієї організації під час облоги дому, в якому терористи застрілили двох англійських і одного канадійського радарових фахівців.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА, Ч. 11.

К. Боднарчук, Асторія	$ 14.00	Е. Крук, Сиракюз	2.00
Д-р Ю. Залізняк, Рочестер	12.00	М. Крук, Форт Лаудердейл	2.00
Д-р М. Сеникус, Вінстон Сейлем	10.00	Д. Курілец, Гартфорд	2.00
49 Відд. УНС, Торонто	10.00	С. Кухлевський, Трентон	2.00
В. Катрич, Фріголд	9.00	О. Левицький, Зейнесвілл	2.00
М. Солод, Лебанон	9.00	О. Е. Майелс, Ель Торо	2.00
В. Оріховський, Сомерсет	8.00	В. Манастирський, Ст. Пітерсбурґ	2.00
В. И. Філіпкевич, Філядельфія	7.00	П. Меуш, Асторія	2.00
Ю. Гура, Філядельфія	5.00	М. Міщенко, Чикаґо	2.00
С. Матичин, Дітройт	5.00	Т. і Ю. Нестерчуки, Рівердейл	2.00
Н. Стефанів, Філядельфія	5.00	А. М. Пашковська, Вайон	2.00
М. Козак, Ню Йорк	4.30	В. Петлюра, Гемилтон	2.00
Р. Логуш, Тавн оф Мт. Роял	4.20	В. Поцілуйко, Дітройт	2.00
І. Дозорський, Монтреаль	4.00	И. Пригода, Рочестер	2.00
В. Запаранюк, Ютика	4.00	Ю. Приймак, Дітройт	2.00
І. Садовий, Найелс	4.00	В. Рабарський, Ютика	2.00
458 Відд. УНС, Вурлінґтон	4.00	А. Рудик, Трой	2.00
Д-р М. М. Небелюк, Саскатун	3.20	С. Салфетник, Пассейк	2.00
А. Шкамбара, Едмонтон	3.20	В. Сосяк, Форест Гіллс	2.00
Ю. Ґерґель, Новий Ульм	3.10	С. Трачик, Тускон	2.00
Р. Ваплак, Бруклин	3.00	І. Фаль, Аллентавн	2.00
А. Волосенко, Лонґ Айленд Сіті	3.00	П. Федик, Дітройт	2.00
М. Гагачівець, Торонто	3.00	Ґ. В. Федчун, Торонто	2.00
О. Держко, Еддісон	3.00	А. Холевка, Белвю	2.00
О. Кулицький, Ню Йорк	3.00	К. Хомяк, Дітройт	2.00
Я. Ликтей, Ютика	3.00	С. Цимбала, Бруклин	2.00
І. Потучно, Філядельфія	3.00	В. Чарнецький, Олд Таппан	2.00
В. Прийма, Воррен	3.00	Т. Чафай, Тейлер	2.00
М. Рикура, Пассейк	3.00	К. Шпіка, Торонто	2.00
М. А. Сосяк, Летам	3.00	И. Юзвін, Ратерфорд	2.00
І. Дух, Ню Йорк	2.50	Ю. Яремчук, Істон	2.00
М. Антошик, Гастінґс он Гадсон	2.00	А. Міскевич, Кентон	1.20
А. Беднарж, Трой	2.00	Я. Букачевський, Едісон	1.00
Д. Березецький, Ню Гейвен	2.00	О. Гарасимяк, Бруклин	1.00
М. Білок, Рочестер	2.00	Н. Данко, Ґері	1.00
Г. Вуган, Рочестер	2.00	М. Кадигроб, Трентон	1.00
Е. Василишин, Монтреаль	2.00	М. Курляк, Боффало	1.00
В. Ганицький, Боффало	2.00	Л. Лех, Гартфорд	1.00
Ю. Ганкевич, Кергонксон	2.00	Ю. Литвин, Стемфорд	1.00
Т. Гапонюк, Чикаґо	2.00	Г. Миколів, Монтреаль	1.00
М. Дзядик, Вірджінія Біч	2.00	Р. Мацук, Флашінґ	1.00
С. Долошицький, Геммонд	2.00	М. Пельц, Бруклин	1.00
М. Завіський, Боффало	2.00	В. Романюк, Монтерей Парк	1.00
О. Зданкевич, Дітройт	2.00	В. Терлецький, Дірборн	1.00
О. Зубик, Форд Сіті	2.00	Ф. Турко, Філядельфія	1.00
Д-р Д. Капітан, Рочестер	2.00	М. Турчин, Вілкіс Бер	1.00
Н. Каппіч, Фенікс	2.00	А. Фецак, Плейнс	1.00
І. Костюк, Мілвокі	2.00	Проф. Т. Б. Цюцюра, Галіфакс	1.00
А. Крамар, Берґенсфілд	2.00	М. Яремчук, Рочестер	1.00
М. Крохмаль, Нейлсвілл	2.00	М. Ярошевич, Давнерс Ґров	1.00

ЛИСТА, Ч. 12.

А. Воскобійник, Стейт Калидж	$ 22.00	И. Кондзельський, Пассейк	2.00
І. Д., Асторія	10.00	Ю. Кононів, Ірвінґтон	2.00
К. Запруха, Фолл Рівер	10.00	С. Кравс, Сиракюз	2.00
В. Кость, Фоллс Чирч	10.00	О. Крамарчук, Елмгурст	2.00
П. Язлюк, Ансонія	7.00	Н. Криса, Ню Йорк	2.00
М. В. Коропецький, Балтимор	7.00	П. Кушнірчук, Чикаґо	2.00
М. Мельніченко, Гуттенберґ	7.00	Н. Лисогр, Лонґ Айленд Сіті	2.00
М. Токар, Рочестер	7.00	Д. Лінинський, Клівленд	2.00
Архиєпископ. М. І. Гундяк, Картерет	5.00	В. Ломницький, Вестгемптон Біч	2.00
В. Дорожинська, Бронкс	5.00	В. Марціновський, Алсбіон	2.00
А. Крупська, Асторія	5.00	Д. Микита, Фенікс	2.00
А. Статникова, Дірфілд Біч	5.00	В. Михайлів, Честер	2.00
В. Реннер, Озон Парк	4.00	П. Новак, Чикаґо	2.00
М. Шумило, Лексінґтон	4.00	С. Паньків, Чикаґо	2.00
Д-р І. Андрусяк, Дітройт	3.00	М. Патроник, Гейзел Крест	2.00
Е. Вербицький, Вуд Дейл	3.00	В. Пацула, Вайнсбурґ	2.00
Я. Волосенко, Джексон Гайтс	3.00	И. Пекельний, Торонто	2.00
П. Даців, Ґрімсби	3.00	І. Пиртко, Філядельфія	2.00
І. Дикунчак, Лонґей	3.00	Л. Пік, Клівленд	2.00
С. Струк, Клівленд	3.00	Т. Подола, Парк Рідж	2.00
К. Шевчук, Рочестер	3.00	Д. Пукол, Торонто	2.00
А. Ангел, Моґавк	2.00	П. А. Ратич, Балтимор	2.00
В. Балабан, Річмонд Гілл	2.00	І. Решетилович, Дітройт	2.00
І. Басараб, Філядельфія	2.00	О. Рибалт, Янґставн	2.00
А. Вашта, Ст. Джозеф	2.00	М. Рудик, Асторія	2.00
С. Верник, Пукіпсі	2.00	П. Саґаль, Гантер	2.00
М. Відюк, Дітройт	2.00	Ф. Сова, Асторія	2.00
О. Білецька, Індіянаполіс	2.00	М. Сомкайло, Йонкерс	2.00
В. Божик, Бурбенк	2.00	Г. Старовійт, Голивуд	2.00
А. Бондаренко, Філядельфія	2.00	М. Ступка, Бронкс	2.00
В. Вальчук, Бронкс	2.00	І. Турик, С. Озон Парк	2.00
Ю. Ватаманюк, Чикаґо	2.00	А. Федій, Еддисон	2.00
Д. Воловодюк, Ню Провіденс	2.00	А. Хомяк, Дітройт	2.00
Р. Волчук, Джерзі Сіті	2.00	І. Худий, Лонґ Айленд Сіті	2.00
І. Волин, Лонґей	2.00	В. Циган, Філядельфія	2.00
А. Гаврилюк, Клівленд	2.00	К. Шеучук, Бруклин	2.00
Ю. Гнат, Ірвінґтон	2.00	П. Шкафаровський, Йонкерс	2.00
І. Городник, Четтем	2.00	П. Щерба, Вілмінґтон	2.00
І. Гужницький, Рочестер	2.00	О. Ярема, Н. Плейнфілд	2.00
А. Ґаламаґа, Дрешер	2.00	А. Артимович, Чикаґо	1.00
М. Дрозд, Піттсбурґ	2.00	М. Бойко, Ірвінґтон	1.00
Ю. Зеленський, Річмонд Гілл	2.00	П. Ващишин, Омаґа	1.00
Т. Зубрицький, Соннівейл	2.00	П. Ґулевич, Лос Анджелес	1.00
А. Кайщак, Піксділл	2.00	П. Кашуба, Черри Гілл	1.00
Інж. М. Каплистий, Ровзмонт	2.00	А. Курах, Янґставн	1.00
А. Кобрен, Рінґовс	2.00	К. Мельник, Трой	1.00
П. Ковалишин, Дітройт	2.00	С. Подольський, Асторія	1.00
І. Козяк, Чикаґо	2.00	Д. Стельмах, Чикаґо	1.00
		М. Фецак, Філядельфія	1.00
		Т. Хомишак, Кліфтон	1.00
		М. Шиян, Парма	1.00
		І. Шкільник, Торонто	1.00

Студія Мистецького Слова в Ню Йорку передала 625 дол. на ФКУ

Ню Йорк. — Студія Мистецького Слова під керівництвом реж. Лідії Крушельницької передала після вистави драматичних поем Лесі Українки у Ню Йорку 26 лютого у Фешен Інституті Технології 625 дол. чистого прибутку на Фонд Катедри Українознавства в Гарварді. Така економічна надвишка була зібрана завдяки заповненій великій залі, безкоштовній праці багатьох матерів, які шили костюми, та багатьом спонзорам, про що сказано в програмі до вистави, в „Подяці": „Учні Студії Мистецького Слова складають щиру подяку Українському Народному Союзові і щоденникові „Свобода", ОО. Василіянам при церкві св. Юра, підприємствам та всім спонзорам за їхню матеріяльну і моральну допомогу при влаштуванні цієї вистави". Понад 50 осіб закупили на ту виставу квитки з підвищеною до 10 долярів ціною. Вистава мала великий мистецький і значний економічний успіх.

ПАРЛЯМЕНТАРНІ ВИБОРИ В ІТАЛІЇ ДАЛИ поштовх до створення нових екстремних політичних груп на лівому і на правому крилі італійського ідеологічного вахляра. У Мілянi прийшло між такими двома ворожими групами до кількагодинної вуличної бійки, під час якої понад 80 осіб було ранених. 150.000-членна італійська поліція матиме гірку службу ще близько два місяці, бо щойно 7 і 8 травня відбудуться вибори. Припинено у поліції всі відпустки.

Звідомлення Збіркового Комітету Фонду Верховного Архиєпископа у Філядельфії

Як і в минулому, так і цього, року 1-го лютого відбулася у Філядельфії контроля Фонду Верховного Архиєпископа.

Провірна комісія: о. Ізидор Сохоцький, о. Станислав Дашо і інж. Юліян Головчак, переглянула касові книги, збіркові листи, квіти та листи-потвердження одержаних вплат від Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кир Йосифа УП, за минулий 1971 р. і січень 1972 р., та знайшла все в найбільшому порядку.

Збірковий Комітет у Філядельфії постав з малого гурта ентузіястів при Українському Лікарському Т-ві, що восени 1965 р. почали збірку фондів на закуп землі біля Українського Католицького Університету в Римі. Сьогодні він обіймає ряд осіб з усіх прошарків нашого суспільства, що своєю працею як колядники-збірщики стараються помогти в реалізації плянів нашого Первоієрарха. Комітет очолює його ініціятор, д-р Мирослав Навроцький, скарбниками та книговодом є: д-р Тетяна Цісик, інж. Володимир Медуха і д-р Рома Навроцька.

Крім принимання індивідуальних пожертв на Фонд Верховного Архиєпископа чи Український Католицький Університет організує імпрези, коляду та принагідні збірки, як наприклад „замість квітів..." Зібрані гроші пересилається враз з поіменним списком і за індивідуальні датки, жертводавці одержують подяки-посвідки своїх вплат від Верховного Архиєпископа, а Комітет листа-посвідку за кожноразово переслану суму.

Вплинуло та переслано на руки Блаженнішого Верховного Архиєпископа: Від 1. I 71 до 30 IX 71 19.073.50 дол. „Бенкет, що не відбувся" 14,510.00 дол. Жетони з „Бенкету, що не ", і інші пожертви 4,390.79 дол. Разом в 1971 році вплинуло дол. 37.974.29 та їх в цілості переслано Блаженнішому Верховному Архиєпископові.

В січні 1972 р. закінчено Коляду на Фонд Верховного Архиєпископа, яка цього року принесла 6,477.72 дол. і її в цілості передано Блаженнішому Верховному Архиєпископові враз з фотокопіями збіркових лист та зіставленням підписаним Управою та Провірною комісією. Від Верховного Архиєпископа наспіла подяка за передану суму та потвердження відбору зіставлення.

Усім жертводавцям та збірщикам, усім людям доброї волі, Комітет висловлює цією дорогою, сердечну подяку за їхню жертвенність і працю та просить на майбутнє нам'ятати, що наші установи в Римі потребують нашої допомоги. Матеріяльна незалежність причиниться до пожвавлення праці і росту Українського Католицького Університету та скріпить нашу Церкву, що під проводом Нашого Первоієрарха Блаженнішого Кир Йосифа УП, не зважаючи на тяжкі і несприятливі обставини, прямує до осягнення повної Помісности і Патріярхату.

„Таким я буду Кардиналом, яким ви будете народом" сказав колись наш Первоієрарх, а ми повторяємо: такою буде наша Церква, якою буде наша для неї жертвенність.

Збірковий Комітет Фонду Верховного Архиєпископа Кир Йосифа УП — у Філядельфії—

Використовуймо всі можливості

Потрясаючі вістки про найновіші арешти в Україні спонукали, мабуть, кожного думаючого українця якось діяти — чимось причинитися зі свого боку, щоб стати в обороні тих, що несуть тягар боротьби за нашу національну самобутність.

У великих містах, де є для цього відповідні можливості чи нагоди відбуваються масові демонстрації. Люди, які віддалені від центрів нашого скупчення напевно пишуть особисті листи до ОН, до своїх сенаторів, конґресменів, і. т. д.

Але крім особистого листа, ще краще діло може зробити зорганізована одиниця. Для прикладу подамо діяльність горстки жінок зорганізованих у 12-му Відділі СУА в Клівленді: Перш усього відіслано окремі письма від Відділу до Комісії Людських Прав при ОН, Президента Ніксона, Сенатора Огайо і до місцевого щоденника. Для широкого розголосу між американською громадскістю ми вдалися до телестанції „Русло 5", яка спонзорує коротку авдицію після денника, під назвою „In my opinion". Станція ця погодилася прийняти нашу випрацьовану „опінію" про ситуацію українських інтелектуалістів, яку виголосила одна із наших членок і, яка була передавана (повторно) 4 рази — у різних днях. Прохалося наше громадянство телефонувати з висловами підтримки у цій справі.

У висліді цієї авдиції з нашим Відділом почали контактуватися різні групи і приватні особи, висловлюючи свою однозгідність і заохочуючи до дальшого розповсюджування цих сумних фактів. Сконтактувався з нами теж керівник радіостанції WKYC в Клівленді й запопонував одногодинну дискусію на тему репресій в Україні. Ця програма відбудеться дня 23-го березня від 10-11 год. вечора. Під час програми можна буде ставити запити до дискутантів (телефонічно). Просимо українців Клівленду і околиць слухати цю радіопередачу, а пізніше висказати своє признання чи побажання, щоб такої інфомації було більше на програмах станції WKYC. (Mr. Clyve Thomas, tel: 696-1100). Думаємо, що це тільки початок „ланцюгової реакції". Також зроблено заходи виступити з дискусією на одній із тутешніх двогодинних телепередач. В цій справі тимчасово наше прохання було відложене на пізніше, але ми не маємо в пляні так легко відступити.

Рівночасно, 12-ий Відділ СУА зложив свій грошовий даток на Фонд Оборони Репресованих Українців, як відгук на звернення УККА. Відділ очолює Анна Завадівська.

Н. Н.
Реф. преси

У ФІНІКСІ, АРІЗОНА, СУД ПРИСУДИВ 17-літньому Луї Тейлору досмертне ув'язнення. Тейлор у 1970 р. підпалив готель „Пайонір Інтернешенел", і тоді в огні згоріли 28 осіб, а багато людей були поранені й попечені.

Українська Студентська Громада в Іллінойському університеті

Українська Студентська Громада при Іллинойському університеті в Урбані наново розпочала свою діяльність. В попередніх роках спонзором-дорадником був проф. Микола Брицький, який вложив багато зусиль і праці. Проф. Брицький відступив від свого становища, яке зайняв д-р Дмитро Штогрин. Але проф. Брицький не відрікся студентської громади. Будучи професором малярства, він рівночасно був нащим провідником при відвідинах університетського музею, де була тоді виставка праць видатного українського різьбаря Архипенка, яка завдяки проф. Брицькому, була не тільки дуже цікавою членам Громади, але також чужинцям - глядачам.

Новообрана Управа почала свою діяльність уже в 1971 р. В склад цієї Управи ввійшли: Богдан Олексюк — голова, Тарас Дрозд — заступник голови, Христина Білинська — писар, Лев Дикий — фінансовий. Їхньою діяльністю стала підготова української виставки при т. зв Інтернешенел Фейр, яку університет влаштовує кожного року і в якій беруть участь українці. Праця членів Громади, їхніх батьків, та обіцяна допомога п-а Старуха, властителя крамниці „Дельта" в Чикаґо і Управи Музею в особі мґ-ра Мирослава Сіминовича все додало до успіху української виставки. Всі цікавилися різноманітністю та красою зразків української культури, головно бандурою, які виставили українські студенти. Виступи інших представників національностей полягали головно на протестаційних виступах (Індія, Бангла Деш, Пакістану, Ізраїлю та арабських народів), українці трималися строго тематики культури українського народу. В тому саме була подвійна краса української виставки.

Українська Студентська Громада плянує багато речей для зацікавлення своїх членів, як також для поширення українського слова поміж чужинцями. Друга велика імпреза, яку влаштовують українські студенти кожного року, є т. зв. „Український вечір", цебто показ українських танків, музики та співу. Крім цього є в пляні ряд зустрічей із відомими людьми, як напр. д-ром Гораком з Істерн Іллинойського Університету та різні зустрічі з українськими студентами й студентськими громадами на других університетах. Студентська Громада вже нав'язала контакт з тими громадами і обговорює ці майбутні товариські зустрічі.

Така праця, яку ведуть українські студенти на Іллинойському університеті може показатись тільки корисною для української справи; українські студенти при цьому університеті бажають стати прикладом для інших студентських громад.

Тарас Дрозд
заступник голови

ЧИ БОНН РАТИФІКУЄ ДОГОВОРИ З МОСКВОЮ І ВАРШАВОЮ?

(Закінчення зі стор. 2-ої).

ють дорогу до бажаної Москві Европейської Конференції Безпеки, а ця конференція забезпечила б европейське запілля СССР для порахунків з Китаєм і дала б нові можливості для експансії СССР в країнах Західньої Европи. Вже це одне мусіло б насторожити політичних і державних мужів західнього світу. Але виглядає так, що Захід не враховує незмінно наявної небезпеки совєтсько - російського імперіялізму, а тому, може, й дасть своє підпертя для східньої політики Віллі Брандта.

І є ще одна дуже важлива обставина, з уваги на яку Кремль бажає за всяку ціну досягти ратифікації договорів: це мотиви внутрішньої совєтської політики. З уваги на зростаючі опозиційні настрої в усіх республіках Совєтського Союзу — на нашу думку, можна говорити не тільки про опозиційні настрої, але й про справжній рух спротиву — Москва потребує успіхів на відтинку зовнішньої політики, потребує збільшення престижу в міжнародній політиці. Бож немає ніякого сумніву, що успіхи Кремлю в зовнішній політиці пригноблююче діють на учасників руху спротиву і знеціннюють до певної міри жадання, що їх ставлять до диктаторської влади учасники опозиції і руху спротиву. Москва хоче скористатися з успіхів в міжнародній політиці, щоб здушити рух спротиву в Україні, в Грузії, в Прибалтиці і т. д. та обеззброїти тих опозиціонерів серед самих росіян, які критикують совєтський режим.

Це справа великої ваги, але на неї тим більше не звертають уваги „сильні цього світу" на Заході, не вважаючи потрібним чи не вміючи використати у своїх власних інтересах ті внутрішні труднощі, які безумовно переходить СССР.

Дар українським дітям

День народження Марусі Е. Бек, місто Дітройту відсвяткувало величаво. Відбулися бенкети з різнородними програмами, програмки видруковано українською та англійською мовами, з портретом соленізантки в народному вбанні-роботи мистця Михайла Дмитренка, в окладинках оздоблених гарно українською вишивкою. Видано проклямації посадників п'ятьох міст, що проголошували в своїх містах день 29-го лютого „Днем Марусі Бек" резолюції стейтового сенату, стейтової палати послів та трьох міських рад. Одержано сотки привітів, від президента ЗСА, починаючи — на невидющій старенькій американці, кінчаючи, а серед них привітання від численних українських центральних організацій та місцевих товариств, тисячі телеграм та прекрасних уродинних карток з побажаннями з усіх кінців світа, поздоровлення та репортажі місцевих радіо та телевізійних передач. Влаштовано виставку в міському Музеї з портретом соленізантки, а також моделем портрета - скульптури мистця Михайла Черешньовського.

Хоча всі ці хвилюючі та приємні моменти під час святкувань спричинили чимало радості Марусі Бек, вона заявила, що до повного щастя бракує її сповнення мрії, якою постійно живуть усі свідомі та патріотичні одиниці й, яка оволоділа нею ще в юних літах; пригадала в промові, що коли в нас, в прибраній вітчині, добро та повна свобода, на рідних землях ворог надалі лютує та намагається терором здавити найменші прояви національного життя. Вона сильно підкреслила, як завжди, невідкладну необхідність об'єднання усіх сил, щоб успішно в цій боротьбі протиставитися віковому московському ворогові. А тому, що „слова блїднуть без діл", вона знову дала приклад своєї щирости та щедрости своїм оповіщенням, що складає 500 дол. на видавничий фонд дитячої літератури, щоб допомогти втримати „рідних дітей при рідній матері".

Об'єднаний Український Жіночий Комітет:

Емілія Запорожець-голова
Василина Мерфей-секр.
Станислава Гайда-скарбн.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ БОЛЮЧОЇ СМЕРТИ
нашого Незабутнього
МУЖА, ТАТА, ТЕСТЯ, ДІДУНЯ, БРАТА і КУЗИНА

бл. п.
СТЕФАНА ЛАБЕНСЬКОГО

буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА
в неділю, 19 квітня, о год. 8-ій ранку
в ОЗОН ПАРКУ, Н. Й., в Церкві ПОКРОВИ БОЖОЇ МАТЕРІ

Про участь в Богослуженнях та молитви за душу Покійного просять

ДРУЖИНА, ДІТИ і ВНУКИ

Замість квітві на могилу

сл. п. НАТАЛІЇ ЛАВРІВСЬКОЇ
Матері Юрія Лаврівського,
складають на Фонд Катедри Українознавства в Гарварді:

Григорій і Ліда КОСТИНЮКИ	$20.00
Петро і Ірена ОСТАПЧУКИ	20.00
Евген і Ніля СТЕЦЬКОВИ	20.00
Михайло і Оксана САЛДИТИ	10.00

Дорогим Юркові і Ірені Лаврівським складаємо цією дорогою вислови нашого співчуття.

Замість квітів на могилу

бл. п. МАРІЇ з ПОХМУРСЬКИХ КЕРНИЦЬКОЇ
на Літературно-Допомоговий Фонд „Слова"
складають 10.00 долярів
НАДІЯ і БОГДАН САВЧУКИ

За ласкаву пожертву щиро дякує Комісія УДФонду.
М. Понеділок — голова

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США

З глибоким смутком повідомляємо,
що в середу, 29-го березня 1972 року у Вінніпезі, Канада,
ПОМЕР ПЕРВОІЄРАРХ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ в КАНАДІ

БЛАЖЕННІШИЙ
МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН

Дійсний член Української Вільної Академії Наук, видатний український вчений, державний і громадсько-політичний діяч.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Родині Покійного, Всечесному Духівництву й Вірним Його Пастви — висловлюємо глибоке співчуття.

УПРАВА АКАДЕМІЇ

УКРАЇНСЬКА БАПТИСТСЬКА ЦЕРКВА
у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па. 961 North 7th Street
15-го і 16-го КВІТНЯ ц. р. відзначатиме УРОЧИСТИМИ БОГОСЛУЖЕННЯМИ

ПЕРШУ РІЧНИЦЮ ПОСВЯЧЕННЯ ДОМУ МОЛИТВИ
А ТАКОЖ ЗАКІНЧЕННЯ ЙОГО ВІДБУДОВИ

В урочистості приймуть уділ хор і оркестра місцевої Церкви, церковний хор з Нюарку та церковний хор з Балтімор.

Богослуження звершатимуться:
у суботу, 15 квітня, в 6 год. вечора;
у неділю, 16 квітня, в 10 год. ранку та в 3 год. по пол.

Всіх, шукаючих спасіння душі та бажаючих прославити нашого Господа, сердечно запрошуємо.

ЦЕРКОВНА РАДА

Об'єднання Мистців Українців в Америці
запрошує Українське Громадянство
оглянути

ВИСТАВКУ ГРАФІКИ і МАЛЯРСТВА
нашого гостя з Кракова
ТИРСА ВЕНГРИНОВИЧА

Відкриття виставки відбудеться в неділю, 9-го квітня, о год. 1-ій по пол. в Галерії ОМУА при 149 2-га евеню в Ню Йорку. Виставка триватиме до 16-го квітня включно і буде відкрита в будні від год. 6:30-8 вечора, в суботи та неділі 1-8 год. веч.

Управа ОМУА

Увага! Йонкерс й околиця! Увага!

Т-во КОЛ. ВОЯКІВ УПА, Відд. в ЙОНКЕРС
запрошує на

ВЕСНЯНУ ЗАБАВУ

в суботу, 15-го квітня ц. р. в УНДомі
301 Palisade Avenue, Yonkers, N.Y.

Оркестра Б. ГІРНЯКА. **Початок: год. 9-та веч.**
Стрій вечірній. Всіх запрошує

УПРАВА

ҐАЛЕРІЯ ХРИСТИНИ ЧОРПІТИ
у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.
запрошує Любителів мистецтва Чикаґа й околиці

НА ВИСТАВКУ КАРТИН
ЮЛІЯНА КОЛЕСАРА

яка відбудеться в днях:
п'ятниця, 14 КВІТНЯ, год. 7:30 веч., відкриття;
субота, 15-го КВІТНЯ, год. 12 дня — 9-та веч.
неділя, 16-го КВІТНЯ, год. 10 ранку — 7 веч.

в залі ґалерії „Левів"

2353 W. Chicago Avenue **Chicago, Ill.**

ФОНД УКРАЇНСЬКОГО ЗОЛОТОГО ХРЕСТА
(КОМІТЕТ ОБОРОНИ И ДОПОМОГИ)
З ВОСКРЕСЕННЯМ ХРИСТОВИМ
пересилає побажання
ВЕСЕЛИХ ТА ЩАСЛИВИХ СВЯТ

всім Українцям у ЗСА, що вже від кількох років піддержують акції Фонду УЗХ на оборону й допомогу політв'язням в Україні, жертвам жорстокої русифікаційної політики червової Москви.

При тій нагоді Фонд УЗХ повідомляє, що
на ОСЕЛІ ім. О. ОЛЬЖИЧА в Лігайтоні, Па. влаштовується
в неділю, 23-го КВІТНЯ ц. р. в год. 1-ій по пол.

СВЯЧЕНЕ Й ВЕЛИКОДНІ ГАГІЛКИ

та що в той сам час Фонд УЗХ роздасть нагороди із проданих квитків 50-50 (а не 1-го квітня, як це було видруковано на квитках).

У зв'язку з посиленим терором в Україні й численними арештами діячів культури, Фонд УЗХ розпочав акцію за фондами на оборону й допомогу, й всіх бажаючих помогти, просимо висилати датки на адресу:

Ukrainian Gold Cross Fund — P.O. Box 4, Cooper Sta., New York, N.Y., 10003.

Ніяґарський Окружний Комітет УНС

повідомляє, що

в суботу, 29-го квітня 1972 року
о год. 2-ій по полудні
в домівці УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ОБ'ЄДНАННЯ
при 177 Ніяґара вул., Ст. Кетеринс, Онт., Канада

відбудуться —

РОКОВІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ НІЯҐАРСЬКОЇ ОКРУГИ

в яких повинні взяти участь: голови, секретарі, касирі й інші урядовці та конвенційні делеґати слідуючих Відділів:

Торольд ч. 412; Ст. Кетеринс чч. 427, 454; Ніяґара он де Лейк ч. 468; Велланд ч. 461; Ґримзбі ч. 451; Гемильтон чч. 416, 458 і 462.

ПРОГРАМА ЗБОРІВ:

1. Вдкриття;
2. Вибір Президії;
3. Відчитання протоколу минулорічних Зборів і приняття його;
4. Звіти членів Окружної Управи;
5. Дискусія над звітами і уділення абсолюторії Управі;
6. Доповідь представника Головного Уряду УНС;
7. Вибір Окружної Управи на 1972 рік;
8. Обговорення пляну праці в біжучому році;
9. Внесення й запити та закриття Зборів.

На Зборах буде присутній
головний радний і обласний організатор
п. ВАСИЛЬ ДІДЮК

Вельмишановних Урядовців Відділів та Делеґатів просимо відложити в цей день всі інші зайняття і прибути точно на Збори. А ріст, і розбудова Українського Народного Союзу, в'яжеться з зростом і розбудовою цілого нашого українського життя у всіх ділянках його.

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Єфим Омельченко, гол. Осип Фаренич, секр.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ, ІНК.

Неділя, 9 квітня 1972 — **Год. 7:00 вечора** — **Неділя, 23 квітня 1972**
Український Народний Дім, 140 Prospect Avenue., Irvington, N.J. — Український Інститут Америки, 2 East 79th Str., New York, N.Y.

КОНЦЕРТ
УКРАЇНСЬКОЇ ФОРТЕПІЯНОВОЇ МУЗИКИ
у виконанні
ІРЕНИ ПЕЛЕХ
ВИЗНАЧНОЇ УЧЕНИЦІ УМІ, КЛ. ГАЛІ КЛИМ

В ПРОГРАМІ ТВОРИ:

Барвінського, Бортнянського, Верикiвського, Грудина, Колесси, Кос-Анатольського, Косенка, Леонтовича-Берковича, Лисенка, Людкевича, Нижанківського, Ревуцького, Рудницького, Соневицького, Степового, Фільц і Фоменка.

Дохід призначений на видання дальших томів Українських Народніх Мелодій д-ра Зиновія Лиська.

В глибокому горю повідомляємо Родину, Знайомих і Приятелів, що дня 4-го квітня 1972 року по довгій і важкій недузі, упокоїлась в Бозі наша Найдорожча і Незабутня **ДРУЖИНА, МАМА, БАБУНЯ і СЕСТРА**

бл. п.
КАТЕРИНА ДУБАС
з дому ГАНУСЕЙ

народжена 1891 р. в Старій Солі, пов. Старий Самбір, Україна

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 7-го квітня, о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин.

ПОХОРОН в суботу, 8-го квітня 1972 р. о год. 9-ій ранку до церкви св. Івана Хрестителя при Санфорд Аве. в Нюарку, Н. Дж., а опісля на Holy Sepulchre Cemetery, S. Orange Avenue, Newark, N.J.

Безмірним горем прибиті:

чоловік — ВАСИЛЬ
донька — АННА
внучки — ДАРІЯ і СТЕФАН ПРИХОДА
брат — ЙОСИФ ГАНУСЕЙ з родиною
та близька і дальша Родина в Америці й Україні

Заснування Відділу ОбВУА в Пассейку

„Старі вояки ніколи не вмирають"... Наявним доказом цього може бути факт, що наші бувші вояки українці на терені міста Пассейку, Н. Дж. і околиці 4-го березня ц. р. створили свій Відділ Об'єднання б. Вояків Українців в Америці.

Новий Відділ створився згідно зі статутом ОбВУА, щоб об'єднати на своєму терені всіх бувших вояків українців на принципі позапартійности та на традиціях визвольних змагань за Самостійну Соборну Українську Державу; щоб плекати військово - лицарські чесноти й громадську толерантність.

Важливим завданням новствореного Відділу буде: організувати і давати моральну і матеріяльну допомогу своїм членам та їхнім родинам, воєнним інвалідам і вдовам та сиротам по українських вояках; збирати і зберігати воєнно - історичні пам'ятки визвольних змагань і видавати військову літературу.

Цей невеликий покищо числом членів Відділ очолив хор. Іван Стецкович, а секретарем став хорунжий проф. Іван Рудакевич. Він має якнайкращі вигляди стати одним із кращих Відділів ОбВУА, бо в цій околиці живе багато б. вояків українців, які напевно поповнять ряди новствореного Відділу.

хор. Іван Рудакевич
секретар

БАТЬКИ І ДІТИ

(Закінчення зі стор. 2-ої).

дання виховників, денервуються, а це витворює непорозуміння і, замість пізнавати дітей і зближатися з ними, вони віддалюються.

Часто, коли діти доростають до 18 літ, батьки чомусь забувають, що у тому самому віці вони вже брали участь у різних ділянках „дорослого життя". Але тепер вони дітей своїх стримують: „Ще час"... Хіба Карла У з роду Габсбурґів у 16 років не проголосили королем Араґону та Кастилії, і не тільки формальним королем? А в 20 років його коронували цісарем Імперії римської народу німецького. Пікассо вже у 20 років був відомим мистцем, Максим Рильський, мавши 15 років, видав свою першу збірку поезій „На білих островах". У XX сторіччі в англійській імперській службі командні військові і дипломатичні позиції займали люди молодші за 20 років і деякі відходили на пенсію, не осягнувши навіть 30-го року життя. А 300 років тому англійський філософ Джан Лок сказав: „Чим скоріше ви до свого сина ставитиметесь як до дорослого, тим скоріше він ним стане".

Хоч у деяких батьків часами й зринають сумніви, чи вони як слід виховують своїх дітей — це є тільки запорукою, що вони справді піклуються своїми дітьми, шукають доріг і їх знайдуть. Усякого роду тертя поміж батьками і дітьми не таке ґрізне і шкідливе, як байдужність і мовчанка.

Є ще певна проминальна фаза у житті дітей, саме у віці дозрівання. Раптом одного дня батьки завважують, що їхні діти чимраз рідше до них звертаються, стають шорсткими, нечемними — наче відчужуються і на звичайний запит: „Як там було вчора?" — навіть не обертаючись, вже на ходу кажуть, у найліпшому разі лаконічно й байдуже: „Добре". Це не значить, що в дітей так зразу зникли почування до батьків. Вони просто заабсорбовані собою, своїм дозріванням, новими й дивними для них речами. Вони хочуть мати свій власний куток для самоаналізи. Вони, як ті створіння, що їх то витягають на сліпуче сонце, то кидають у темряву. Тоді треба залишити їх на деякий час самих, а не насильно тягнути до себе. Мине рік, два, і до батьків знову повернеться обличчя, сповнене любов'ю і довір'ям.

Часами, приглядаючись нездоровим проявам серед молоді, батьки з надто великої поблажливости втрачають баланс і переходять в екстрему перебільшеної дисципліни. Це лише загострює конфлікт. Тож батькам завжди потрібна передусім велика доза терпеливости і розсудливости. Ясно, що поміркований вимір кари мусить бути, але гірш за все, коли батьки розгнівано відвертаються від дитини, замість дати їй нагоду направити провину. Вона мусить знати, що, коли зайде потреба, у своїй хаті завжди знайде пристань і розумну оборону. Ніщо не може заступити дитині батьків, ані їхніх почувань, що йдуть з глибини душі. Сила батьків не в переніжненні, не в надмірних пестощах, а в щирості й правдивості. І їх дитина завжди відчуває.

Письменник і філософ Джордж Сантаяна сказав: „Ми мусимо вітати майбутність і поважати минуле, знаючи, що воно було тим усім, що людство могло створити".

Якщо старші і молоді збагнуть ці слова і старатимуться знайти співзвучність з ними, зникне прогалина поміж двома поколіннями і залишиться творчий зв'язок, тривка дружба.

У МОСКВІ ВПАВ 2 квітня ц. р. глибокий сніг. Снігові плуги і тисячі робітників, між ними половина жінок, прочищували вулиці й тротуари.

В першу річницю

Рік проминув, але у нашім серці, пам'ять не проминає про нашого бойового друга, бл. п. Кирила Чопірчука.

30-го березня 1971 р. перестало битися серце нашого бойового друга та коханого мужа і щирого українського патріота, бувшого члена УВО, а опісля члена ОУН.

Покійний Кирило Чопірчук народився 2-го лютого 1908-го р. в селі Космачі Коломийського повіту, Західня Україна. Він закінчив торговельну школу у Коломиї, а опісля працював у своєму власному склепі мішаних товарів свій вільний час присвячував праці у читальні „Просвіти", по якомусь часі закидає робітню килимів які вироблялись у той час на цілому терені.

бл. п. Кирило Чопірчук

Працюючи в „Просвіті" і в організації, його не минає також і польський уряд, і його у трицятих роках арештують і відсилають разом близькими друзями до Косівської тюрми, а згодом до Коломиї та інших тюрем.

По якомусь часі бл. п. К. Чопірчук виходить із тюрми в дуже слабому здоров'ї, так що потрібно було йому довгий час лікуватись, та все ж таки він не перестає працювати.

У 1943-му році Покійний перебирає пост господарчого референта у рядах УПА, а в 1944-му році із наказу обласного мусить залишити свій терен і любі (ґруні) (гори) та зелені полонини і зі сльозами на очах відходить на Захід у незнану дорогу сподівавшись як і всі в той час, що по короткому часі йому пощастить вернутись назад у свій рідний край та родинний Космач.

Та доля не судилась К. Чопірчукові, повернутись, бо наслідки тюремного знущання відбиваються на його здоров'ю і К. Чопірчук мусить віддатись під нагляд лікування, що тривало довгих десять років тяжкої муки. Не здійснились його бажання повернутись на Вільну Україну, і похоронено Покійного у Філядельфії 3-го квітня 1971-го року.

А. С.

Річні Загальні Збори Т-ва українсько-американських горожан у Філядельфії

Річні загальні збори Т-ва українсько - американських горожан у Філядельфії відбулися звичайним порядком нарад в неділю 23-го і в неділю 30-го січня 1972 р., в залі Т-ва при 849 Н. Френклін вулиці.

Після відбутого голосування до нової Управи Т-ва ввійшли: Александер Яремко — президент, Михайло Хомин — заступник президента, інж. Михайло Нич — рекордовий секретар, мгр Володимир Яців — фінансови секретар, М. Савицький — скарбник. До Контрольної комісій ввійшли: інж. І. Харамбура, В. Мосьондз, В. Дикан. Директори: І. Робак, І. Хитрук, М. Сапіга, В. Борисевич, О. Бабій, Н. Павлюк, Яр. Яхвак, Гр. Аннюк. Новообрана Управа вирішила зорганізувати комітет розбудови Народного Дому Т-ва, складений з представників суспільних клітин філядельфійського українського громадянства, пожвавити суспільну працю Т-ва, апелювати до членів Т-ва, щоб вони наполегливо допомагали в здійсненні намічених Управою плянів.

На протязі минулого року проведено ремонт будинку Т-ва іззовні й внутрі. Для придбання більше грошових засобів обмежено адміністраційні витрати до мінімум і ведено зразкову господарку, що виявив фінансовий звіт, (фінансовим секретарем був мгр Володимир Яців). На день загальних зборів у касі Т-ва — було три тисячі долярів готівки й стільки ж у товарах. Управа точно сплачувала т. зв. морґеджі й відсотки від облігацій.

В останньому час Управа міста поставила Управі нашого Т-ва ультимативну вимогу негайно почати забудову великої площі довкола будинку Народного Дому. У випадку недотримання цієї умови Т-во може втратити площу назавжди, а з тим усі можливості нашого дальшого розвитку.

Установа — Товариство Українсько - Американських Горожан у Філядельфії й її надбання — це перший мостовий причілок, що його наші піонери-іміґранти, з першим українським єпископом у ЗСА, бл. п. Кир Сотером Ортинським, здобули великими зусиллями. Нашим теперішнім завдання є втримати й розбудувати цю важливу станицю. Ми не можемо злегковажити заповіту наших перших піонерів на американському ґрунті, щоб не натаврували нас грядучі українські покоління й історія. Ми не сміємо допустити до втрати цієї так дуже важливої нашої позиції.

Нам потрібні українські катедри в Гарвардському університеті, український університет у Римі і українські церкви, пам'ятники тощо, але неменше важливий є живий український пам'ятник „Український Народний Дім" у Філядельфії, біля величавої нашої катедри, який був би централею українського життя, не тільки Філядельфії, але й цілої Америки і з величавою репрезентативною, модерною залею — для всіх українських імпрез, розваг, де була б теж наша велика українська школа, театр, тощо, — де розвивався б український спорт, словом, де було б приманливе вогнище культурно-громадського життя — для всіх українців. Тому всі — на фронт праці для побудови величавого Українського Народного Дому, бо „в єдности сила народу"!

У дальшому ході загальних зборів учасники одноголосно схвалили текст рішучого протесту проти переслідування культурних діячів в Україні та московщення нашої батьківщини.

Текст протесту - резолюції вислано до Об'єднаних Націй, Уряду ЗСА і до преси.

Зборами проводив радник, Іван Тритяк.

проф. Іван Попель

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ОЛЕНА ПРОЦЬ, членка УНС Відд. 233 в Лорейн, Огайо, померла 5 грудня 1971 р. на 74-му році життя. Народжена в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1956 р. Полишила в смутку чоловіка. Похорон відбувся 7 грудня 1971 р. на цвинтарі Кальварія в Лорейн, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
Ф. Сілецький, секр

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА,
8-го КВІТНЯ 1972 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 270 Відд. о год. 7 веч. в УНДомі. Проситься вирівняти вкладки і прибути на збори. — В. Бутковський, рек. секр.

ЧИКАГО, Ілл. Місячні збори Б-ва св. ап. Петра і Павла 220 Відд. о год. 7-ій веч. в залі при 1915 West 51st St. Проситься чл. прибути. — Е. М. Влідий, секр.

Розшуки

УЛЬЯНА ЯКОВНА КОВЖЕГА

пошукує свого брата

ВАСИЛЯ ЯКОВИЧА КОВЖЕГА

Повідомляти на адресу:
3216 W. Thomas Street
Chicago, Ill. 60651, USA
або ж телефонувати 772-5066 на ім'я Wasyl Kasimir

ПОШУКУЮ
СЕМЕНА ПЕТРУНІВ
із села Малі Баранчичі, пов. Самбір, який перебуває в Америці. Пошукує його стриєчний брат у дуже важній справі. Прошу його або хто знає його писати на адресу:
John Petruniw
144 Hillcrest Avenue
New Britain, Conn. 06051
Tel.: 225-2051

Купуйте в підприємствах, які оголошуються в „Свободі"!

ТАРЗАН, Ч. 6728. Гелікоптер доктора Ролльо у клопоті

Полковник Джудд, придивляючись, як зростає температура Тарзана, молився за чимшвидший прилет гелікоптера із шпиталю з Момбузі.

Полковнику, маю гелікоптер доктора Ролльо! Погані вістки! Пільот каже, що він приземлився — прорваний газоліновий провід...

Краще я поговорю з ним!

Джудд до доктора Ролльо! Мої санітари кажуть, що Тарзан мусить негайно дістати протиотрутну іньєкцію! Ми приклали до рани від ножа масть з польової аптечної торби, але його гарячка зростає!

Ролльо до полковника Джудда! Маємо тут клопіт! Вичерпалась газоліна! Йдуть проти нас багато дикунів! Не маємо зброї...

ВІСТІ з Бавнд Бруку

ВЕЛИКОДНІЙ ПРИВІТ ВЛАДИКИ МСТИСЛАВА

Собратів українських Єпископів і Отців Духовних та Христову Громаду Вірних, Братів і Сестер на поневоленій Батьківщині і поза Нею в розсіянні у вільному світі сущих і тих, наших найдорожчих, що, за любов до Бога, людини і України, знущання терплять у московських тюрмах і таборах невільничої праці, — вітаю з Святом Воскресіння Христового, Святом перемоги Правди над Злом.

Молю Воскреслого задля нашого спасіння Христа, щоб Він скоротив страсний шлях побожного народу українського та обдарував його радісним днем всеукраїнського Великодня.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
† Митрополит МСТИСЛАВ

„ОБНІМІТЕ, БРАТИ МОЇ, НАЙМЕНШОГО БРАТА"

До всечесного духовенства і побожних вірних Української Автокефальної Православної Церкви у вільному світі

Дорогі Брати і Сестри!

Як вам уже відомо з української й міжнародної преси та вісток, що безпосередньо до нас доходять, в останньому часі совєтські поліційні органи на Україні знову проводять масові арешти української інтеліґенції та закриті суди над нею. Під претекстом боротьби з антисовєтською пропагандою й агітацією, ці органи знущання над людиною піддали репресіям українських письменників, мистців, учених, викладачів високих шкіл та робітників культури. Репресії ці безпрецедентні в модерній історії культурних народів. Це новий посилений наступ російського шовінізму на українську національну самобутність та історичні права нашого народу.

Українська Православна Церква, що впродовж століть стояла на сторожі релігійних, культурних і політичних прав українського народу, і цим разом підносить свій голос в обороні всіх українських політичних в'язнів, які так само, як і їхні незламні попередники в роки сталінського терору, боронять національну і людську гідність нашої нації.

Зваживши трагічність сьогоднішньої ситуації в Україні і ствердивши конечність виявлення нашої солідарности з жертвами нових репресій, проголошую час від неділі Отців Першого Вселенського Собору — 21 травня до неділі Св. Тройці — 28 травня ц. р. включно, днями всеукраїнського смутку й палких молитов за нових страдників України. Водночас доручаю отцям адміністраторам церковних провінцій, настоятелям парафій і парафіяльним управам Української Автокефальної Православної Церкви у вільному світі, разом з усіма її вірними, провести дні смутку за таким порядком:

1) Відправити в неділю 21 травня після Св. Літургії молебень за моральну й фізичну витривалість усіх українських в'язнів у СССР. Крім того, в поминальну Суботу напередодні Св. Тройці — 27 травня відправити панахиду за душі тих, що життя своє закінчили в мурах совєтських в'язниць і за дротами концтаборів.

2) Стриматись у дні смутку, зокрема ж у Поминальну Суботу 27 травня, від надмірного споживання дорогих страв, а заощаджені гроші призначити на кошти оборони українських в'язнів.

3) Провести в парафіях у визначеному часі вечори з доповідями про сучасні трагічні події в Україні. Цій же темі присвятити проповіді 21, 27 і 28 травня.

4) Довести до відома місцевої преси та радіо і телевізійних станцій про нову хвилю терору в Україні.

5) Провести одноразово спеціяльну збірку пожертв на фонд оборони українських в'язнів. Цей фонд дасть нашій Церкві змогу повести широку інформативну роботу в міжнародних установах, в міжнародній пресі та в усіх тих церковних, державних і світських інстанціях, до яких маємо доступ.

Хай же не буде ні одного вірного нашої Церкви, який би залишився поза шерегами цього масового протесту проти совєтського свавілля на Україні. Хай не буде ні одного вірного, який залишився б байдужим до солідарности з тими, що сьогодні жертвують своїм життям, стаючи в оборону національної гідности українського народу.

Кличу також усіх українців доброї волі об'єднатись з нами у дні смутку в молитвах і цим самим виявити нашу органічну єдність із страждальною Україною.

Нехай же любов Господа і Спасителя нашого Ісуса Христа до нас перебуває з усіма нами!

† Мстислав
Митрополит Української Автокефальної Православної Церкви

Оселя Св. Ап. Андрія в Бавнд Бруку, ЗСА
Страсний Тиждень 1972-го року

В 1971 р. перевезено з Варшави на Цвинтар у Бавнд Бруку тлінні останки проф. Олександра Лотоцького і його Дружини. Панахиду над новою могилою Покійних відправив Владика Мстислав.

ІЗ ЛИСТІВ ВЛАДИКИ МСТИСЛАВА ДО ВІРНИХ

Ви були серед перших, що глибоко відчули і зрозуміли велике значення релігійно-культурного Центру Української Православної Церкви в С. Бавнд Бруку. Свідомість цього довела Вас до рішення бути у тісному зв'язку з Бавнд Бруком не тільки за життя, а й по смерті: — Ви завчасу придбали місця на цвинтарі, що положений довкола Церкви-Пам'ятника. Водночас з цим Ви стали співвласником духових скарбів Бавнд Бруку: Церкви - Пам'ятника, що її поставлено на щоденний молитовний спомин наших попередників та мучеників і героїв українського народу; Музею — для зміцнення зв'язку молодших поколінь з славною минувшиною нашої нації; Архіву-Бібліотеки, на збагачення нашого знання та озброєння для оборони Церкви Христової й прав народу українського на вільне державне буття; друкарні, щоб слово Христової Науки збагачувало нашу душу і, нарешті, Цвинтаря, для переховання на ньому не тільки тлінних останків наших найближчих та заслужених перед Україною людей, але й для збереження пам'яті про них у прийдешніх віках. Боже Провидіння, що справило, що саме так і сталося. Воно допомогло Проводові нашої Церкви здобути право на вічне володіння цвинтарною землею, як на віки-вічні поховані на тій же землі творці незалежности ЗСАмерики (могили родини Фішерів з ХУШ ст.).

Окрему радість викликує й те, що на Цвинтарі у Бавнд Бруку спочивають рідні нам по крові й кості, всі, хто при Св. Хрещенні були „у Христа охрищені й у Христа зодягнуті", всі, що жили з Богом і для України. Церква відкрила браму нашого Цвинтаря для всіх українців, не зважаючи, до якої християнської спільноти була приналежна людина за свого життя, бо Церква наша обдаровувала й обдаровує любов'ю кожного українця - християнина, особливо ж спочилого в Бозі.

Все це накладає на всіх нас почесний обов'язок — постійно дбати про Бавнд Брук, про його збагачення, оздоблення і, головне, розбудову. Найбільше цього вимагає наш Цвинтар, що його свої й чужі Українським Пантеоном звуть. Саме з цією метою Провід Церкви купив у лютому ц. р. 50 акрів сусідської землі, в першу чергу для поширення Цвинтаря та будови на тій землі дому для старших віком людей: вартість землі, з забудованнями на ній, виносить 1,575.000 дол. Після виплати 1 червня ц. р. чергової рати в сумі 725.000, Церква ввійде у володіння новопридбаним маєтком.

Всі ми свідомі того, перед яким великим іспитом Господь усіх нас поставив, даючи, водночас, змогу придбати сусідську землю і цим самим зберегти Бавнд Брук від небезпеки знайтися у мішку довколишніх чужих володінь. Я глибоко переконаний, визначений нам Господом іспит ми таки здамо, треба тільки, щоб усі ми спільно й дружньо допомогли Церкві виконати всі зобов'язання, що їх Вона мусіла взяти на себе, купуючи додаткову землю.

Проте, в першу чергу зобов'язані до цього ті серед нас, хто зв'язав себе з Бавнд Бруком за життя та постановив спочити там і після смерті і став для цього власником землі на Цвинтарі. Тому й звертаюся до Вас, як співвласника Цвинтаря, з сердечним закликом: — поспішіть, Брате - Сестро, зложити на розбудову всеукраїнської Святині у Бавнд Бруку свою посильну пожертву або безвідсоткову позичку! Поспішіть з цим, пам'ятаючи, що Оселя Св. Ап. Андрія, Основоположника Церкви Христової на Україні, являється сьогодні всеукраїнським релігійно-культурним скарбом, про який всі ми повинні повсякчас дбати!

Цей заклик керую до Вас напередодні Великодня, а тому вже тепер вітаю Вас, дорогих і улюблених, радісним ХРИСТОС ВОСКРЕС! Одночасно бажаю Вам і Вашим родинам багато ласк і щедрот від Воскресшого для нашого спасіння Христа.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Душею й серцем відданий Вам у Христі

† Мстислав
Митрополит

14 червня 1971 року Владика Мстислав посвятив Хрест-Пам'ятник борцям за волю України, що його поставлено на Цвинтарі в Бавнд Бруку. Участь у цій урочистості взяло понад 4 000 осіб. Організаторами урочистости були — УПЛіга, Пласт, ОДУМ, СУМА і МУН та центральні організації українських комбатантів у ЗСА і Канаді.

ДБАЙМО ПРО ДАЛЬШИЙ РІСТ БАВНД БРУКУ

Кожна організована людська спільнота діє завдяки спільним ідеалам, спільним інтересам та спільній системі вартостей. Відсутність цих трьох критеріїв доводить або до її розкладу, або до її цілковитого знищення. І тому обов'язком кожної одиниці, яка входить в таку організовану спільноту, є дбати за постійне посилювання та творче зберігання цих критеріїв.

Українська православна громада не становить винятку з такої екзистенціональної закономірности. Без спільних ідеалів, інтересів та спільної системи вартостей вона не може залишитись сама собою. Їй грозить небезпека самоліквідації. На наше велике щастя всі повищі три критерії нашої громади мають глибокий теологічний сенс. Їх встановив для нас наш Учитель і наш Небесний Опікун — Ісус Христос. Ці критерії глибоко вкорінені в метафізичний сенс існування людини взагалі, а тієї чи іншої історично - конкретної людини, зокрема. Їх нам не потрібно ні видумувати ані наново формувати. Вони, у своїй суті незмінні. Але всякий ідеал, всяка вартість залишаються голою абстракцією, коли їх не стосувати до нашого щоденного існування. Тільки у такому пристосуванні вони стверджують свій сенс, вони стають рушіями нашого життя.

Але, що значить пристосування цих критерій до нашої конкретної ситуації? Християнський ідеал людини, християнську систему моральних вартостей, що мають універсальне значення, ми пристосовуємо і гармонійно поєднуємо з тими прикметами нашого українського життя, які ми унаслідували від наших попередників. І так, у нашій конкретній ситуації — нашим обов'язком є дбати про те, щоб ці вселюдські ідеали стверджували свій сенс у тих етнічно - національних формах нашого буття, якими наділила нас історія.

Саме з такою ідеєю, з такою візією ми створили фізичний центр української православної громади у вільному світі. У ньому і символічно і фактично ми поєднуємо історію з метафізикою, наші національні традиції з відвічною правдою Всевишнього. У ньому ми зберігаємо і культивуємо і наші національні вартості і християнські ідеали життя. Саме завдяки такому поєднанню історично - конкретного з позачасовим і вічним, наш центр став маяком, на який орієнтуються тисячі й тисячі українців поза межами України. Про наш центр знають добре і тисячі наших братів на Україні. Отже, Бавнд Брук це не тільки затишне і меляхолійне кладовище, де знайшли вічний спокій наші брати і сестри, але це в першу чергу українсько-християнська синтеза нашої історії, наших традицій, наших форм життя з вічно християнськими ідеалами.

Ця синтеза має свої фізичні і духові виміри. І одні і другі вимагають від нас безперебійної уваги і піклування. Маєстатна Церква-Пам'ятник, архів - бібліотека, музей, друкарня та решта установ, що знайшлися в Бавнд Бруку, вимагають постійного піклування. Скоро фізичний масив цього центру значно пошириться. Це поширення відкриє нові можливості до здійснення цілої серії проєктів і плянів, як — до урухомлення оперативної бібліотеки, до відкриття систематичних теологічних студій, до започаткування конференцій і культурних імпрез, до опіки над старшими віком людьми тощо. Духовий вимір цього центру не менше важливий за перший. Тут щоденно підносяться молитви за спокій душ всіх тих, що зложили своє життя за Україну і за тих, що сьогодні відстоюють її права і за всіх тих, що живуть і діють з ім'ям Христа. Тут систематично працює керуючий нашою Церквою апарат. Тут думають і дбають за моральну чистоту всіх членів української Христової громади. Тут обдаровують чистою любов'ю кожного рідного по крові й плоті.

Не можна не розцінювати Бавнд Брук як дар Божого Провидіння. Тоді, коли на нашій Батьківщині безбожний окупант безщадно руйнує подібні центри українського духа і творить духові пустині, в той самий час, далеко поза Україною, виростає наш Бавнд Брук, який хоч і не цілковито, але у якійсь мірі надолужує те, що вже на Україні знищене.

Значення цього центру, отже, переростає нашу уяву. Його існування важливе не тільки для нас, що безпосередньо причетні до нього, але також для всіх українців, які не байдужі як до справи національного самозбереження, так і до християнських чеснот.

Дбаймо ж про дальший ріст Бавнд Бруку!

ІДІМО ЗА ПРИКЛАДОМ ПЕРШИХ

Щодня пошта приносить листи з пожертвами або позичками на купівлю сусідської землі в Бавнд Бруку. Чим же керуються ці добродії? Відповідь на це дають їхні листи. Нижче містимо вибірку з деяких листів, що їх прислали перші жертводавці.

Першим, що прислав тисячу дол. пожертви, є широкої слави вчений проф. д-р Іван Розгін. Він, схвалюючи вповні задуми придбання додаткової землі для нашого Осередку в Бавнд Бруку, пише:

„Радісно переживаю вістку про рішення збагатити наш релігійно - культурний центр у Бавнд Бруку. Радію і тим, що у час найбільшого лихоліття на Батьківщині, Ви відважно й послідовно служите українському народові за засадою „не ридати, а здобувати". Щасти Вам у цьому, Боже!"

Цінним в даному випадку є погляд тих, що тепер ростуть і вчаться, а згодом може й дійдуть до слави проф. І. Розгона. Ось що про них пише о. прот. П. Шпрук із Сиракюз, який, м. ін., один із перших священиків прислав 500 дол. пожертви:

„Тарас і Мирослава Рубич — це учні коледжу: Тарас на другому році, а Мирослава на першому. Вони обоє на протязі довгих років ощаджували з тих грошей, що одержували від батьків на шкільне приладдя, книжки тощо, очевидно маючи замір в майбутньому придбати собі щось дуже потрібне. Тим часом, почувши в церкві заклик Вл. Митрополита Мстислава — допомогти набути землю для розбудови нашого церковного Осередку в Бавнд Бруку, вони облишили свої наміри, а заощаджені пару десятків долярів передали своїй мамі, що відіслала на закуп землі для Рідної Церкви. Не важко зрозуміти зворушення їхньої мами (батько бл. п. Іван Рубич помер в минулому році), яка про заощаджені дітьми гроші нічого не знала. Не менше й ми всі в Сиракюзах зворушені, бачучи молодих студентів, які не тільки до церкви ходять, але й люблять її та про неї дбають".

Мати - вдовиця додала від себе й передала 75 дол.

Маркіян Чорнокосинський із Сан Франсіско, — загально знаний добродій на національні потреби, родився на Поділлі, брав участь у визвольних змаганнях в 1917-20 рр. Сьогодні він уже літня людина. Одначе він уважно слідкує за нашим національним життям поза Батьківщиною. М. Чорносинський пише:

„Як знаєте, я старий і немічний. Дякую Богові, що добрі люди опікуються мною, особливо студент Богословія С. Паньків. Віддавши все своє життя на службу Україні, живу тепер кожною доброю вісткою з нашого національного життя. Веселою й радісною новиною стала для мене вістка про купівлю великого обшару землі в Бавнд Бруку. Прийміть, дорогий Владико, і моїх тисячу дол. на цю благородну ціль. Помагай Вам, Господи!"

Євген і Ольга Піндичуки з Скарборо, Н. И., пересилаючи сто дол., пишуть:

„Дуже жаліємо, що не можемо дати більше, бо я тільки „секстон" (прислужник, паламар. Прим. ред.), при присвітерянській церкві, при якій ми й живемо. Мені 77 літ, а моїй дружині 73. Щасти Вам, Боже!"

Відомий в околицях Піттсбурґу жертводавець на церковні цілі Юрко Роман з Нюкестл, Па., якого люди звуть Юрко Лемко, пише:

„У своїй великій вдячності Всемилостивому Богові, що зволив мені дочекати 75-ліття мого життя, котре якраз тепер обходжу, пересилаю при цьому чек на 400 дол. Цю мою пожертву прошу дати на купівлю землі. З правдиво-глибокою пошаною в Ісусі Христі. Юрко Лемко".

Олександер Шевченко з Рочестер, пересилаючи по сто дол. від себе і своєї дружини Олександри, пише:

„Вичитав в „УПСлові" постанову Ради Митрополії про купівлю 50 акрів землі з забудуваннями. Це рішення цілком схвалюю. Дай Боже, щоб Ваші задуми щодо дальшої розбудови Бавнд Бруку були здійснені".

Микола Герасименко з Сейлсбури, Мд., прислав 150 дол. і пише:

„Складаю цей скромний дар, щоб вшанувати пам'ять незабутнього батька моєї дружини Марти, кол. бунчужного 1-го Укр. Козачого ім. Б. Хмельницького полку бл. п. Максима Антоновича Голубницького, що спочиває в Бавнд Бруку серед заслужених борців за волю України. Вічная йому пам'ять!"

Іван і Євдокія Штепи з Рочестер коротко сповіщають:

„Дорогий Владико Митрополите, — на Ваш заклик відповідаємо пожертвою 1.000 дол. Нехай Вам Господь Бог помагає!"

Інж. Ігор і Маріяна Суховерські з Брексвіл, Огайо, в короткій дописці до 1,000 дол. пожертви, пишуть:

„Поспішаємо з пожертвою, бо родичі нас учили, що той щиро дає, хто скоро дає. Дай, Боже, щоб і наші діти пішли в життя за цією засадою та із своїх достатків давали на Боже і не забували про загально - національні потреби".

Микола і Ніна Білок з Рочестеру, в листі до Вл. Митрополита, пишуть:

„На Ваш заклик, Владико, пересилаємо тисячу, як пожертву на купівлю 50 акрів землі. Бажаємо успіху як у цій справі, так і в усьому!"

Тамара і Платон Яровенки з Гримсбі в Канаді пишуть:

„Бог обдарував нас добрими дітьми і невеликим достатком, а тому й наша пожертва дуже скромна, всього 100 дол. Проте, — прийміть їх як дарунок нашого серця; від якого щиро бажаємо Бавнд Брукові дальшої розбудови і росту, Богові на славу, а Україні на користь".

Іван Костик з Вайон, Н. Дж., пересилаючи тисячу дол. пожертви, додає:

„Прийміть мою тисячку, як пожертву на купівлю сусідської землі. Нічого більше не вимагаю, як тільки кожний рік молитов у Церкві - Пам'ятнику за мене, як помру, і за мою Жону, яка вже єсть там у Бавнд Бруку похована, а я покищо з ласки Божої еще жию. З глибоким пошанівком до Вас, Отці Духовні!"

Подано тут виписки тільки з листів перших жертводавців. Є їх далеко більше. Цінні листи і від тих, що присилають позички.

Особливо зворушливим було одержання безвідсоткових позичок від знаних в українському театральному світі постійних добродіїв на укр. національні цілі Федора і Олександри Бражник (25 тисяч позички і тисячу пожертви) та від постійних жертводавців на Боже Павла і Маргарити Кучінас із Нортгемптон, Па. (5 тисяч).

Берімо ж приклад з перших добродіїв. Поспішімо стати учасниками рузбудови нашого Бавнд Бруку.

ПОДЯКА

Складаю сердечну подяку дирекціям українських кредитівок при Церкві - Пам'ятнику в Бавнд Бруку та при катедрі Св. Тройці в Ню Йорку за уділення позичок нашим незаможнім людям, які, не маючи більшої готівки, прагнули поспішити з щедрою пожертвою на розбудову Бавнд Бруку й купно для нього додаткової землі

† Митрополит Мстислав

ВЛАДИКА МСТИСЛАВ В АВСТРАЛІЇ

У вівторок 28 березня відлетів до Австралії Владика Митрополит Мстислав, щоб очолити там Собор УАП Церкви, яка несе релігійну послугу її вірним в Австралії й Новій Зеляндії. Супроводить Владику Митрополита його особистий секретар о. Ю. Поченюк.

Після Собору, який відбудеться в Сиднеї, Владика відвідає всі осередки українського поселення в Австралії та звізитує парафії в Сиднеї, Мелбурні, Аделяїді і Перті. Як нас інформують, до зустрічі Владики Мстислава готується від довшого часу вся українська громадськість Австралії, без різниці віровизнання й організаційного розподілу, бажаючи гідно відзначити 74-ту річницю життя Владики (10 квітня) та 30-ту річницю (14 травня) його невтомного єпископського служіння Богові й українському народові. До ЗСА Владика повернеться при кінці квітня.

НОВИЙ ФІЛЬМ ПРО БАВНД БРУК

Відомий наш кінопродуцент з Ню Йорку закінчує працю над новим своїм фільмом „Щоб дзвони дзвонили". Це кольоровий, довгометражевий і документальний фільм про Бавнд Брук, про історію його постання та про ті скарби, що вже в Бавнд Бруку переховуються. Своїм змістом фільм викликує у глядача незабутнє враження. До цього в значній мірі причиняється мовний текст фільму (пера Л. Полтави), високомистецький спів церковного хору з Міннеаполісу (протодиякон О. Бринь, диригент і мистецький керівник), зворушливий голос диктора (М. Француженко) та досконала режисура С. Новицького, який у своїй праці використав усі доступні йому засоби модерної кінотехніки.

ІНТРОНІЗАЦІЯ ВЛАДИКИ МСТИСЛАВА І ХІРОТОНІЯ АРХИМАНДРИТА КОНСТАНТИНА

В неділю 7 травня, у Свято - Володимирській катедрі в Філядельфії, відбудеться інтронізація Владики Митрополита Мстислава на катедру Архиєпископа Філядельфійського. Того ж дня, під час Св. Літургії, Владика Митрополит очолить чин хіротонії Архимандрита Константина на Єпископа Чикаґівського, що його на це становище обрав Собор Церкви в 1971 р. Сослужитимуть Владиці Митрополитові Архиєпископ Марко та священики з усіх деканатів УПЦеркви в ЗСА.

БАВНД БРУК — ЦЕ ВЖЕ ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ СКАРБ. ПОСПІШІМО Ж УСІ ГРОМАДНО СТАТИ УЧАСНИКАМИ ЙОГО ЗБАГАЧЕННЯ Й ВСЕБІЧНОЇ РОЗБУДОВИ!